

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 961

DE PELSJAGERS AAN DE HUDSON-BAAI.

20 cent

Eensklaps met een wilde beweging sprong de hond vooruit in de richting van de tent.

NIEUWE SERIE

De Pelsjagers aan de Hudson-Baai.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

NOORDWAARTS.

Op een der eerste dagen van November reed een drietal mannen op sterke, nog jonge paarden gezeten langs den westelijken oever van dat reusachtige water, hetwelk de Canadeezen een Baai noemen, maar dat inderdaad een binnensee is van honderden mijlen lengte, en dat reikt van de gemiddelde tot aan de koude luchtstreek, tot daar, waar de winter reeds in October streng invalt, en alles met sneeuw overdekt, en de wateren, ook de breedste doet stollen, en die genoemd is naar den ontdekkingsreizigers Hudson, die dit reusachtige water 1600 kilometer lang en tot 690 kilometer breed, in het jaar 1610 ontdekt werd — en deze ontdekking, tegelijk met zijn zonen, met een vreeselijken dood moest bekopen, want de muitende matrozen, tot wanhoop gebracht door de ontberingen, tijdens een vreeselijke overwintering geleden, plaatsten hem en degenen die hem trouw waren gebleven, gebonden in een open sloep, en gaven de ongelukkigen aan de golven prijs. Nooit heeft men iets van den dapperen zeevaarder of van de zijnen vernomen.

De Naam Baai is dus werkelijk wel wat al te bescheiden voor een zee, waarin als het ware de Zuiderzee tot een nietig plasje zou worden.

Een vierde paard vergezelde deze mannen, hoog beladen met allerlei voorwerpen, die er duidelijk op wezen, welke voornemens deze drie reizigers koesterden.

Op zijn sterken rug droeg het wollen dekens, netjes opgevouwen, een tent van bruin linnen, met de tentstokken en alles wat er bij behoorden, een bundel pannen — huisvrouwen noemen het een „nest” — en eenige stevige kisten, die naar aller waarschijnlijkheid schietvoorraad bevatten. Verder waren er eenige korte spaden, een scherp geslepen bijl, en nog enkele andere instrumenten.

Dat zag er dus uit, alsof men met een troep goudzoekers te doen had, rijk genoeg om zich een goede uitrusting te kunnen verschaffen, maar wie dat dacht, zou het toch mis hebben, want deze drie mannen zochten volstrekt niet naar goud (hetwelk trouwens in deze omgeving nergens te vinden zou zijn) maar eenvoudig naar verstrooiing.

Om kort te gaan: zij waren uitgetrokken ter jacht, al zou het ook een langdurige jacht worden. Vier dagen tevoren hadden zij de grensstad Montreal verlaten.

Die drie mannen waren John Raffles, zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand en de chauffeur James Henderson, een reus, voor wien men met zorg een speciaal paard had moeten uitzoeken, met breede schoften, een rechten rug en krachtige beenen.

Want de trein had hen niet heel ver kunnen brengen, niet verder dan Winnipeg. Vandaar hadden zij met een auto, rijdende langs de oevers van het Winnipeg Meer, en langs een zeer goeden weg, de stad York bereikt, die met Port Nelson een dubbelstad vormt, ieder aan een kant van de monding van de Nelson-Rivier gelegen, die zich uitstort omtrent het midden van den Westelijken oever van de Hudson Baai.

Zij waren trouwens tot dit voertuig wel gedwongen, want nog altijd is Canada een reusachtig land, dat maar zeer schaars van spoorwegen is voorzien, behalve in het Zuiden, waar zich een uitgebreid spoorwegnet bevindt.

Wie noordelijker dan Winnipeg wil komen, die heeft te kiezen tusschen het paard of de auto, en zelfs die keuze werd hem dertig jaar geleden bespaard, want toen was er nog geen man opgestaan, wiens naam maar vier letters telt, evenals die van Piet Hein, en die toch zeker minstens even groot is — wij bedoelen Ford!

Want meer dan iemand anders heeft dezen man met zijn scherp Vossengezicht en zijn lichtgrijze, staalharde oogten er toe bijgedragen, dat een behoorlijk wegennet — althans van Canadeesch standpunt bezien — zich ging ontwikkelen, en zich uitbreidde van de Hudson Baai tot aan het Rotsgebergte, en van de Amerikaansche grens tot aan de ijskoude kusten in het Hooge Noorden.

Ook nu nog moet men zich dit wegennet niet voorstellen als een Fransch of een Duitsch, met hoofdwegen en rijkswegen, en secundaire wegen of zelfs tertiaire wegen, want ten eerste is alles daar tertiair, en ten tweede komt het veelvuldig voor, dat twee plaatsen weliswaar door zulk een weg verbonden worden, maar dat men links en rechts daarvan over een oppervlakte van honderden mijlen niets anders van dien aard aantreft.

Nu hadden Raffles en zijn makkers van York af zeer wel nog over een tweehonderd of driehonderd mijlen over een vrij goeden weg den oever van de Baai kunnen volgen,

maar dan hadden zij hun doel gemist, en dat was — de ongerepte, vrije natuur opzoeken, en daar jagen, een gebied betreden, even dun bevolkt als de Gobi Woestijn, dunner nog dan Siberië, en waar het zien van een mensch tot de groote verrassingen behoort.

Te York dus kocht Raffles paarden, uitstekende wapens, en een geheele uitrusting, en door zijn ervaring geleid wist hij het beste onmiddellijk uit te kiezen.

Men had het te York reeds gezegd, dat de winter dat jaar reeds zeer vroeg zou invallen maar de paarden zou hij toch zeker nog wel een paar weken gebruiken, zelfs al trok hij nog verder noordwaarts.

Maar dat was Raffles geenszins voornemens.

Veel eer was hij van plan, eers de streek der kleine Meren op te zoeken, en vervolgens naar het Groote Slaven-Meer te trekken. Hij dacht daar aan te komen, tegen den tijd dat alles met sneeuw bedekt zou zijn tot een hoogte van vele voeten, zoodat hij de paarden zou moeten verkoopen, en zich voorzien van een slede.

De dag was helder maar zeer koud reeds, en Brand genoot zooals hij in langen tijd niet genoten had, toen de prikkelende lucht van dennen en mos zijn longen vulde, die al te lang de stadslucht hadden moeten inzuigen.

Daarboven waren de drie mannen pas kort geleden ontsnapt aan een gevaarlijk avontuur, de gevolgen daarvan, die voor Raffles wel eens zeer onaangenaam hadden kunnen zijn.

Wat Brand betrof mocht deze tocht den geheelen winter duren, en hij had maar een vurig verlangen — dat men al dien tijd geen andere levende schepsels zou ontmoeten dan zilvervossen, elanden, en des noods wolven en ijsbeeren, maar in geen geval menschen.

Het was ongeveer half twaalf in de morgen, en de hoeven van de paarden klonken luid en hol op den grond, hard door de nachtvorst, van een smallen, maar goed begaanbaren weg, die in westelijke richting voerde naar het Indianen Meer, hetwelk zij over eenige dagen hoopten te bereiken.

Geruimen tijd hadden zij reeds zwijgend voortgereden, nu eens door een dennenbosch, dan weder den oever volgend van de Churchill Rivier, die zeker niet lang meer ijsvrij zou zijn, of langs den voet gaande hooge heuvelen, toen Brand uitriep:

— Je mag zeggen wat je wil — maar dit is het ware, het gelukkige leven!

— Misschien is dat wel zoo, Brand, of liever

dat was het voor een menscheit van eeuwen geleden, maar wij zitten nu eenmaal onherroepelijk en onverbreekbaar vastgekluiserd aan een macht, die wij aan ons meenden te kunnen onderwerpen, maar die sterker is gebleken dan wij, en die ons steeds hooger opvoert — of ons met zich meesleept, zóóals je verkiest, en die macht heet Beschaving. Het is eenvoudig ondenkbaar, dat de menschen zóóals ze thans zijn, ongestraft weer zouden kunnen afdalen tot den staat van holbewoner.

— O, zoo erg behoeft het ook niet te worden! riep Brand lachend uit. Ik zou bijvoorbeeld een goed geweer niet willen missen!

Daar heb je het al! Je begint met het goede geweer, en bij eenig nadenken, komen er tal van andere voorwerpen te voorschijn. Je zoudt je sigaret, of tenminste een pijp tabak niet willen derven, en je horloge niet, zelfs al is het waar, dat je den tijd vrij nauwkeurig naar den zonnestand zou kunnen afmeten, je behoorlijk gekookt eten niet, en hoeveel is er nog meer!

— Maar wel mijn dagbladen, mijn Gillette, de liftjongen, de Radio, de electrische piano, de jazz-band en vooral de telefoon! lachte Brand.

Maar Raffles schudde het hoofd en zei glimlachend:

— Ik vrees van niet, Brand! Ik vrees dat de mensch niet meer geschikt is voor de afzondering en het leven buiten de beschaving. Laten wij erkennen dat zij veel goeds heeft gebracht. En als je je soms verbeeldt, dat die afzondering den mensch beter en edeler zal maken, zachter en toegeeflijker jegens zijn medemens, dan moet ik je helaas van een illusie beróóven, want de ondervinding heeft mij geleerd dat die woudmenschen, vrijwillig of niet, dikwijls zeer gevaarlijke lieden zijn! Misschien komt het omdat zij met de wilde dieren samen leven, en iets van hun aard overnemen.

— Het is mogelijk — maar die mensch heeft althans zijn vrijheid! merkte Brand op. Hij kan doen wat hij wil, hij verkrijgt zijn dagelijksch voedsel, met behulp van een klein stukje staal, en een paar grammen kruijt, of, nog eenvoudiger, door een wurm aan een krom gebogen ijzerdraad, hij kan gaan slapen, en hij kan opstaan wanneer hij verkiest. Hij behoeft zich niet een kwartier lang voor een spiegel te overtuigen, of zijn witte das wel goed gestrikt is, en zijn haar mooi glimt, om kort te gaan — hij is zoo vrij als een vogel in de lucht. En de stad is een gevangenis. Is dit niet zoo?

— Dat laatste moet ik je wel toegeven. Wij

hebben de steden zelf zoo gemaakt. Wij zijn daar aan vaste tijden gebóónden, wij moeten rekening houden met ónze medemenschen — en het is inderdaad beter, als we met een goed gestrikte das in gezelschap van dames en heeren komen!

Op dat oogenblik moesten zij den weg verlaten, om die vrij te maken voor een kleinen wagen, waarvan zij het naderend geluid reeds eenigen tijd tevoren gehóórd hadden, en die hun achterop kwam.

Het was een van die stevige wagentjes op vier evengroote wielen, bijna een meter hoog, die daar in die streken veelvuldig gebruikt worden, en die men daar *Spider* of *Spin* noemt.

Meestal zijn zij geheel open, maar sommigen hebben een kap, die gesloten kan worden, en die aan den voorkant een ruitje heeft van mika, zóódat de voerman den weg en zijn paard kan zien. Alleen bij zeer felle koude worden deze voorstukken neergelaten.

Deze wagen, getrokken door een stevig paard, droeg behalve 'n voerman, die oud was en een lange geitensik droeg, nog twee personen, een jonge vrouw, en een knaap van een jaar of twaalf, dertien. De vrouw was mooi, maar zag er lijdend uit, en was blijkbaar niet gewend, in deze soort wagens te rijden, waarvan de veering wel eens het een en ander te wenschen over laat, want zij hield zich met een hand krampachtig vast aan den opstaanden rand van het wagentje, terwijl zij den vrijen arm om de schouders van den jongen had geslagen, die scheen te slapen, en wiens hoofd op haar schouders rustte.

Achterin stond wat bagage, een ruw houten kist, met een paar letters beschilderd, een ouderwetsche reiszak, en een klein, sterk, vierkant mandje.

Een grootte hond, een van de herdershondensort, draafde nu eens links, dan weer rechts van den wagen, nu en dan den schranderen kop opheffend.

Hij had even naar de paarden gegromd, die stil terzijde van den weg stonden, maar op een zacht geroepen bevel van de jonge vrouw, volgde hij gehóórzaam weder, naar het scheen in het minst niet vermoeid, en toch scheen dat wagentje reeds een langen weg te hebben afgelegd.

Het meisje had even verlegen geknikt bij wijze van groet, en de koetsier met zijn sik had iets gegromd, dat met wat goeden wil eveneens voor een begroeting kon gelden.

En de drie mannen, die de beschaving nog pas te kort achter zich hadden gelaten, waar-

over zij het zoeven gehad hadden, namen hun breed gerande hoeden af, en bogen, alsof er een vorstin voorbijreed — zoo weinig in aantal zijn hier reeds de bewoners, en zoo treft het in die eenzaamheid steeds, als een jonge, mooie vrouw alleen voorbij trekt, op reis — wie weet, waarheen!

Geruimen tijd konden zij het wagentje met den blik volgen, na hun paarden weer op den smallen weg te hebben gebracht, want deze slingerde zich door een onafzienbare vlakke, slechts met laag kreupelhout en dor gras begroeid. Pas weer verderop zou de weg weer de Rivier naderen, en den oever volgen.

— Een mooi meisje! En die knaap was zeker haar broer! Zij geleken op elkander, merkte Brand op.

— Ja, de gelijkenis was zelfs opvallend.

— Wat was dat voor een hond, Mylord? vroeg Henderson, zijn oogen half dichtknijpend, om het dier nog te kunnen zien. Ik geloof niet dat ik dat ras ooit heb gezien!

— Het was een husky, James, dat is de naam van den Australischen herdershond. Je ziet dat zij grooter zijn dan de Duitsche herder, waarop zij nog het meest gelijken, ofschoon hun vacht wat wolliger is, de ooren kleiner zijn, en de staart meer omhoog krult. Zij zijn onvermoeibaar, zeer trouw, buitengewoon schrandere, en vergezellen de kudden soms dagen achtereen, met geen andere belooning dan des avonds een stuk vleesch of visch, of, als er niets anders is, een homp steenhard brood. Zij zijn buitengewoon sterk in de kaken, en een beet van zulk een hond, op de goede plaats aankomend, is op zijn minst even gevaarlijk als die van een wolf.

— Hij keek ons ook niet al te vriendelijk aan, Mylord, zeide Henderson lachend. Maar enfin wij zullen hem wel nooit meer terug zien, denk ik!

Het zou blijken, dat de brave reus zich hierin vergiste.

Een uur later ongeveer, juist toen zij halt wilden houden, teneinde de paarden wat rust te geven, en den maaltijd te nuttigen, aan den voet van een lagen heuvel riep Raffles uit, in de verte wijzend:

— Zie daar ginds eens! Ik geloof dat ook zij halt houden. Maar waarom op zulk een kale, onbeschermdde plek, terwijl de wind zoo fel en koud blaast?

Hij trok het etui van zijn kijker voor zijn borst, opende het, nam er het voortreffelijke instrument uit, en bracht het voor zijn oogen.

Hij had er nauwelijks een paar seconden door gekeken, toen hij kortaf zei:

— Er is een ongeluk met het wagentje gebeurd! De vrouw en de jongen staan er naast, en het ding hangt heelemaal scheef. Laten wij er heen gaan, en vragen, of wij hen kunnen helpen.

De drie mannen brachten hun paarden in galop, het handpaard, door Henderson aan den teugel geleid, volgde gedwee, en binnen tien minuten hadden zij den kleinien groep bijna bereikt, en konden zij zien wat er geschied was.

Het linker achterwiel had het begeven, misschien door een botsing op een steen, althans vijf van de spaken, en een stuk van de velg waren vernield, en er was geen sprake van, dat de reis kan worden voortgezet.

Door den schok was ook de veer aan de zijde geknapt, en de oude voerman was bezig, vloekend en grommend in een kleine gereedschapskist te zoeken naar iets, waarmede hij het ongeval kon herstellen.

De hond was onmiddellijk opgerezen uit zijn liggende houding, en stond nu, dreigend grommend en met den kop naar den grond gebogen voor zijn meesteres, die bij het hooren van de hoefslagen aanstonds het hoofd omwendde en verschrikt beval:

— Ga liggen, Mushy.

Onmiddellijk gehoorzaamde het dier, strekte zich uit, en legde den prachtigen kop op de voorpooten, maar zonder zijn oogen een oogwenk af te wenden van de naderenden. Raffles steeg onmiddellijk van zijn paard, toen hij op een afstand van een meter of vijf was gekomen, nam zijn hoed af voor het meisje, en zeide:

— Ik zie tot mijn leedwezen, madame, dat U een ernstig ongeluk is overkomen. Ik noem het ernstig, omdat er op veertig mijlen in het rond geen spoor van een huis is te vinden, laat staan van een dorp. Wilt U mij toestaan, U en dezen knaap onze hulp aan te bieden? Wellicht hebben wij de noodige gereedschappen, waarnaar onze oude vriend vruchteloos schijnt te zoeken. Ik vind een kurkentrekker, een schroevendraaier, een botten beitel en een eindje touw, zeide de oude voerman knorrig. Als U daar een kapot wiel mee kunt repareeren, dan kunt U ook een eind maken aan de wereldcrisis!

Raffles bekeek het wiel eens aandachtig, en zei toen glimlachend.

— Zoover gaat mijn eerzucht niet, oude

vriend, tenminste niet op dit oogenblik. Ik geloof echter wel dat het mogelijk zou zijn, dit wiel althans zoodanig te herstellen, dat gij er de plaats van bestemming mee kunt bereiken!

— En weet gij wat die plaats van bestemming is, vreemdeling? vroeg de oude boer, Raffles spottend aanzien.

— Ik weet het niet, maar ik denk dat gij wel het volgende dorp zult willen bereiken!

— Dat was inderdaad mijn plan, en dat dorp ligt nog vier uren rijdens hier vandaan!

Raffles had een snellen blik geworpen op het bleeke, vermoeide gezichtje van de vrouw, die radeloos rond keek, en zeide:

— Maar dat is ongehoord! Madame zal zeker niet in staat zijn, met haar broer — ik vermoed, dat het haar broer is — dien langen afstand nog af te leggen over een weg als deze!

— Het moet, mijnheer, zeide de jonge vrouw op vasten toon. Ik moet vandaag nog naar Silver Creek.

— Maar gij zijt uitgeput dat is duidelijk te zien, hernam Raffles. Gij hebt zeker reeds een langen reis achter den rug?

— Wij reizen vier dagen, mijnheer!

— Maar Uw paard zal het niet uithouden — het is duidelijk te zien dat het dier aan het einde van zijn krachten is! Mag ik vragen vanwaar gij komt?

— Van Fort Severn! antwoordde de jonge vrouw.

Raffles en Brand wisselden een snellen blik.

Fort Severn was een nederzetting aan de boorden van de Hudson Baai, en als die reizigers thans hier waren, op dit punt, dan bewees dit, dat het paard per dag minstens tien uren had moeten loopen, en in een stevigen gang!

Het was zeer vermagerd, ofschoon het nog jong was en krachtig.

— Het is verre van mij, madame, in Uwe geheimen te willen doordringen, hernam Raffles op ernstigen toon, maar het moet wel iets zeer

gewichtigs zijn, dat U in dit jaargetijde, nu ieder oogenblik de eerste sneeuw kan vallen, die lange reis hebt durven aanvaarden, alleen in gezelschap van Uw broeder!

— Mijn vader is stervende, vreemdeling, hij wilde me nog voor het laatst zien — en ik had alle redenen, om tot iederen prijs naar hem toe te gaan, en hem de oogen toe te drukken! Ik — mijn broeder en ik hadden hem in zeven jaren niet gezien!

De vrouw sprak met moeite, en vocht blijkbaar met haar tranen.

Toen vervolgde zij:

— Mijn man moest in Fort Severn achter blijven. Hij kon zich onmogelijk vrij maken, om mij te vergezellen. Hij is werkzaam op een factory, en het drukke seizoen staat voor de deur. Wij hadden ook geen geld voor een auto, en toen heeft deze brave man, vader Jonathan —

— Niks brave man! viel de grijsaard haar drifftig in de rede, en zijn lange geitensik trilde. Het was mijn plicht. En wat heeft het je geholpen? Ik laat je midden op den weg zitten met een gebroken wiel, en niemand kan zeggen of het gemaakt kan worden!

Dit vooruitzicht scheen de jonge vrouw zoo te verdrieten, dat zij zich smeekend tot Raffles wendde met de vraag:

— Mijnheer, help ons! Ik ben overtuigd, dat gij het kunt. Ik moet volstrekt mijn vader terug zien, voor hij sterft. Hij seinde ons, dat hij mij iets heel belangrijks heeft mede te deelen.

— Wij zullen zien wat er aan te doen valt, madame, en wees verzekerd dat gij binnen een uur Uw weg zult kunnen vervolgen! Maar dan niet meer alleen! Wij zullen U vergezellen. Het is niet goed als een jonge vrouw van Uw schoonheid en Uw jeugd alleen reist in gezelschap van een knaap en een grijsaard in deze streken!

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar

HOOFDSTUK II

DE STERVENDE.

De jonge vrouw haalde met een triest gebaar de schouders op, en zeide op bitteren toon:

— Misschien zouden Uw woorden vier jaren geleden van pas zijn geweest, mijnheer — nu zijn ze het niet langer. Wij hebben veel ontbering geleden, mijn man en ik, en — ook veel verdriet gehad. En als ik hem niet had gehad om mij te steunen, dan zou ik al niet meer leven.

— Wilt ge mij Uw naam niet zeggen? vroeg Raffles zacht.

— Ik heet Leonore Pullham. Ik ben de vrouw van Cedric Pullham. Dit is mijn broertje Ralph. En de oude Jonathan is onze buurman te Fort Severn.

— Ik ben graaf Palmhurst, dit is mijn vriend Charles Brunt, en die reus daar is onze brave chauffeur, kok, en thans zal hij ook onze timmerman zijn! Gij kunt hem James noemen! En nu aan het werk!

Brand en Henderson, ofschoon zij geen woord van dat gesprokene verloren hadden, waren reeds druk bezig met het uitpakken van een tasch van tentlinnen, ondoordringbaar voor regen, en waarin zij eenige eenvoudige werktuigen meevoerden.

Het paard werd even uitgespannen, en Raffles begon het vermoeide dier goed warm te wrijven met een stroowisch, waarna hij het toedekte met een van de paardendekken.

De spaken van den wagen waren totaal vernield en onbruikbaar geworden, maar Henderson, die van alles verstand had, ontdekte al heel spoedig een losse zitplank in het wagentje, en maakte zich daar met een tevreden geknor van meester.

Het was een plank van vrij dik eikenhout, en hij had er al spoedig een drietal stevige latten van gezaagd, die zeer goed als spaken dienst konden doen.

Hij sneed er aan weerszijden pennen aan, die in de naaf en in de velg van het wiel moesten passen, en uit het overschietende stuk van de plank hakte hij behendig het ontbrekende velgdeel, waarin hij drie gaten boorde.

De ijzeren band was van het wiel afgeloopen en gebroken, maar gelukkig vond Brand het ontbrekende deel terug, en binnen een uur

was alles in elkaar gevoegd, zoo stevig en netjes afgewerkt, dat de zwijgzame, knorrige Jonathan heel wat toeschietelijker werd, en den reus met iets van bewondering aan keek.

In die tusschentijd hadden allen den maaltijd gebruikt.

Een snelle blik had Raffles overtuigd, dat de leeftocht van de drie toevallig ontdekte reizigers al heel schraal was — een stuk hard brood, een papieren zak met boonen, een kleine reep spek, en dat was alles.

Het bleek dat men overnacht had onder een ruw gemaakte tent, die waarschijnlijk niet in staat was, weerstand te bieden aan een krachtigen wind of aan een hagelbui.

Raffles zelf had een flink vuur aangelegd van droge takken, die in overvloed te vinden waren, Brand had water gehaald in den ketel uit de rivier, gezwollen door de vele herfstregens, en hij had heel handig koffie gezet. Vervolgens braadde hij wat spek, kookte rijst, en gedroeg zich als een volleerde hotelkok, onder het waakzame oog van Henderson, die twee dingen tegelijk scheen te kunnen doen.

De jongen, een mooie, maar wat tengerere knaap, was geheel bijgekomen, en had al heel gauw vriendschap gesloten met den reus, bij wiens werk hij bewonderend toekeek.

Terwijl allen om het vuur gezeten waren, en zich te goed deden aan de warme spijzen en de heete koffie, viel het oog van Raffles op een kleinen ring, versierd met een robijnen steen, die de vrouw aan den ringvinger droeg van haar linkerhand. Die handen waren klein en nog altijd sierlijk van vorm, ofschoon het maar al te duidelijk te zien was, dat de vrouw hard had moeten werken.

Leonore ving die blik op, en zeide, aan den ring draaiend:

— Dat is een geschenk geweest van mijn lievé moeder. Zij is al tien jaar dood — helaas! Ik kan hem onmogelijk meer van mijn vinger afkrijgen, mijn handen zijn niet meer wat zij vroeger plachten te zijn!

— Hebt gij berouw over Uw daden? vroeg Raffles, haar strak aanziende.

— Neen! antwoordde de vrouw onmiddellijk.

En als ik het weer moest doen, dan deed ik het opnieuw! Ik heb mijn man innig lief, en ik weet dat hij mij verafgoodt. Maar het is waar dat ik het vroeger heel anders heb gehad! Wij waren rijk, mijnheer! En — dat is nog geen vijf jaren geleden. Toen kwam een verschrikkelijke slag mijn vader treffen — dat was nadat ik zijn huis had verlaten, om Cedric te volgen. Cedric was arm, ziet gij — —

— Ik geloof dat ik het begrijp, zeide Raffles langzaam. De oude geschiedenis — liefde die sterker is dan het verbod van den vader! Wat gebeurde er met hem?

— Hij bleef alleen achter, mijnheer. Ik weet het — het was verschrikkelijk, maar ik kan niet anders! Hij — hij verjoeg mij, en hij wilde dat ik Ralph meenam.

Een tijdlang weende de vrouw stil voor zich heen, zonder zelfs moeite te doen, de tranen tegen te houden of te drogen, die over haar door de vermoeienis vermagerde wangen gleden. Toen hernam zij:

— Oude menschen zijn zoo. Wij waren van een oud, rijk geslacht uit Schotland. Ik was pas vier of vijf jaar toen wij hier kwamen. Mijn vader reisde veel. Hij is in Alaska geweest, en in Nebraska, hij heeft de grootste ontberingen geleden, en toen kwam hij op het denkbeeld, zelf een kleine factory op te richten, in het Noorden van de Hudson baai, en daar is hij rijk geworden — totdat plotseling, ongeveer een jaar nadat ik Cedric gevolgd was, het noodlot over hem kwam, en hij bijna straatarm werd.

— Hoe geschiedde dat?

— Dat is mij nooit duidelijk geworden, mijnheer! Ik weet wel dat het vreemd klinkt, en toch is het zoo. Cedric had een goeden vriend in de factorij, die mijn vader op de hoogte hield, en hem vrij geregeld schreef. Dat gebeurde voornamelijk op mijn verzoek — ik moet zeggen dat Cedric zeer trotsch was, en het mijn armen vader nooit heeft kunnen vergeven, dat hij zoo laag op hem neerzag, en hem niet waardig vond, met mij te trouwen. Die vriend nu schreef mijn man op een goeden dag, dat de Factorij van mijn vader, die steeds meer bloeide, eensklaps in handen van anderen scheen te zijn overgegaan. Misschien heeft mijn vader ze verkocht. Ik weet daar volstrekt niets van, want een week later was hij eensklaps verdwenen geheel alleen, naar een onbekende bestemming. Wat er sinds dien tijd gebeurd is, weet ik niet. Vijf dagen geleden stuurde hij mij een telegram uit Silver Creek, waarin hij mij dringend verzocht, dadelijk met Ralph bij hem te komen,

omdat hij voelde dat hij ging sterven, en mij iets van groot belang had mede te deelen.

— En — gij zijt onmiddellijk op reis gegaan?

— Zonder mij een seconde te bedenken, graaf! Al dien tijd heb ik gesnakt naar een woord van hem, een wenk, een levensteeken! En ik word gek, als ik de mogelijkheid overweeg, dat ik te laat zou kunnen komen! O, laten wij toch onmiddellijk weer op weg gaan, ik smeed er U om!

— Maar Uw paard is volkomen uitgeput! zeide Brand, die met groote aandacht en diep medelijden had toegeluisterd.

— Wij zullen het handpaard voor het wagentje spannen, Charles! riep Raffles uit. Het dier is sterk en goed uitgerust, en het paard van vader Jonathan kan dan volgen. James kan het meenemen, als het dier niet vlug genoeg meekan.

En zoo werd het beslist. Het handpaard werd ontdaan van zijn vracht, die gemakkelijk plaats vond in het vierwielige wagentje, en tusschen de boomen van den spijder gespannen.

Vlug werd het kleine kamp opgebroken, Raffles nam naast den ouden Jonathan plaats, en nam zelf de leidsels ter hand, en Henderson en Brand stegen weer te paard, en zouden volgen met het rijpaard van Raffles, en het uitgeputte dier van den ouden buurman, die zulk een uitstekend hart verborg, onder knorrige woorden en een uiterlijk als van een voortdurend uit zijn humeur zijnde oude geit.

Met behulp van dekens en een paar zakken met boonen werden er gemakkelijke zitplaatsen in het wagentje gemaakt voor de jonge vrouw, en een dankbare blik beloofde Raffles voor de moeite die hij zich gaf om de zware reis voor de jonge vrouw zoo dragelijk mogelijk te maken.

Er werd onderweg niet veel gesproken. Raffles vroeg den ouden man bijzonderheden omtrent Fort Severn, maar vader Jonathan was geen praatvaar, en gaf korte antwoorden. Leonore en Ralph waren al spoedig in een soort van dommeling verzonken, als gevolg van de koude, de vermoeienis, en het maal — voor het eerst overvloedig misschien sedert langen tijd.

De schemering begon reeds te vallen toen eindelijk de eerste huizen van Silver Creek te zien kwamen. Het was niet eens een dorp — het was ternauwernood een gehucht, op den rechter oever van de Churchill Rivier gelegen ongeveer twee uren gaans van het noordelijken Indianen Meer.

Het telde tien of twaalf huizen, alle van hout, maar stevig opgetrokken uit dikke boom-

stammen; er was ook slechts een enkele straat van omstreeks twintig meters breed. De huizen lagen ook ver uit elkander, en alle waren omringd door groote moestuinen, akkers, en boomgaarden. Het was duidelijk dat de kleine bevolking — nauwelijks 'n tachtig zielen — voornamelijk bestond van den landbouw, en den vruchtenteelt. Hier en daar zag men ook stallen en omheinde weiden, ten bewijze dat er des zomers schapen of koeien graasden.

Eenige honden blaften nijdig, en Mushy gromde kwaadaardig terug, en scheen veel lust te hebben, zijn soortgenooten die onvriendelijke ontvangst duur betaald te zetten.

— Waar is het huis van Uw vader? vroeg Raffles op zachten toon.

— Ik weet het niet — ik zal het moeten vragen.

— Hoe luidde zijn achternaam?

— Mijn vader heette Kyrill Willingdrift, graaf.

— Dan zal een van de ieden die daarginds aankomen, ons zijn woonplaats wel kunnen noemen! hernam Raffles, wijzend op een klein groepje mannen, dat langs de eenige straat die het gehucht rijk was langzaam naderde.

Raffles bracht het paard tot stilstaan, en wachtte tot het kleine groepje genaderd was. Toen vroeg hij, na aan zijn hoed te hebben getikt:

— Goeden avond — kan iemand Uwer mij zeggen, waar de oude Kyrill Willingdrift woont.

Er kwam geen antwoord. De voorste der vijf mannen deed een paar stappen naar voren, keek Raffles scherp aan, daarna de vrouw en den ouden man, nam zijn pijp uit zijn mond, en antwoordde langzaam:

— Ik weet het niet, vreemdeling. Gij zult het aan een bewoner moeten vragen van dit vervloekte nest.

Hij haalde zijn breede schouders op, wenkte zijn metgezellen, en zij liepen verder.

Raffles wilde juist het paard weder verder doen gaan, toen een klein meisje uit een der huizen kwam loopen, en nieuwsgierig, met de handen op den rug het voertuig bekeek, het paard, en de vreemdelingen.

— Kleine meid, zei Raffles vriendelijk, kun je me zeggen waar de oude Willingdrift woont?

— De oude Willingdrift woont in het huis van Mike den Visscher! antwoordde het kind zonder aarzelen. Daar is het — het laatste huis van de stad!

Raffles glimlachte even om die grappige overdrijving, en vroeg nog:

— Waar rook uit den schoorsteen komt?

— Ja, dat is het, mijnheer! Maar Opa Willingdrift is heel erg ziek — vader zegt dat hij dood gaat.

Leonore liet een zacht, kreunend geluid hooren, en bedekte de oogen met beiden handen. Raffles knikte het kind vriendelijk toe, en zeide:

— Jij bent een heel knappe meid, ik dank je wel, hoor!

Toen zette het paard weer aan, en binnen korten tijd waren de honderd meters afgelegd, die de reizigers nog scheidden van het houten huis dat geheel afgezonderd lag, en een weinig hooger dan de andere huizen. Op palen hingen groote netten te drogen, die zachtjes heen en weer bewogen in den kouden avondwind.

Er was een paadje van dwarsbalken van het lage hek rondom om den voortuin tot aan den planken stoep van de voordeur.

Toen Raffles van het wagentje stapte, en de vrouw de beide handen toestak om haar bij het moeilijke uitklimmen te helpen, en toevallig terzijde keek, zag hij heel in de verte het kleine groepje mannen stil staan, dicht opeen, met de gezichten naar het huis gewend.

Zoodra zij zagen dat Raffles naar hen keek, gingen zij verder.

Toen de vrouw op den grond stond, bevend en verward, zeide Raffles, nog even haar ijskoude handen vasthoudend:

— Hier zullen zich dus onze wegen scheiden, madame! Ik kan slechts van harte hopen, dat Uw vader nieuwe krach en zal putten uit dit wederzien.

— Graaf — wat ik vraag, klinkt misschien zeer dwaas — maar Gij en Uwe metgezellen zijt zoo vriendelijk voor mij geweest — ik zou U willen vragen, mij te blijven helpen, tot ik mijn vader gesproken heb. Gij hebt U een ware vriend getoond, in moeilijke omstandigheden. Ik gevoel mij zoo zonderling temoede, het is bijna alsof ik bang ben!

— Als gij het wenscht, zal ik met U mede naar binnen gaan. Gij zijt inderdaad zeer zwak, naar het mij voorkomt. Die lange, zeer vermoeiende reis heeft U geen goed gedaan.

Op dit oogenblik ging de voordeur open, en het verweerde gelaat van een man van omstreeks vijftig jaar werd zichtbaar. De man was gekleed in een soort van wollen boezeroen en een wijde broek van hertenleder, die met een riem om zijn middel werd vastgebonden. Op zijn hoofd stond een muts van ottervel. Zijn stem klonk tamelijk scherp, toen hij zeide:

— Als jij Leonore Pullham bent, dan zul je er goed aan doen, de tijd niet te verbeuzelen, want je vader ligt op het uiterste. Hij heeft voor

geen uur leven meer in zich, en het is nog de vraag of hij wel zal kunnen spreken.

Terwijl de oude Jonathan brommend voor het paard ging zorgen, en den weg naar den kleinen stal zocht, gingen Raffles, Leonore en Ralph haastig het huis binnen, waar het rook naar visch en traan, teer en touwwerk.

Er was een kleine voorgang, zooa's in alle huizen daarginds, waar het zeven maanden van het jaar bitter koud is, en van daar kwam men met een tweede, stevige deur onmiddellijk in een groot woonvertrek.

In het midden daarvan stond een ijzeren kachel, die met hout gestookt moest worden, en waarvan de pijp rechtstandig door de zoldering ging — Op die kachel kon ook gekookt worden, als op een fornuis.

De vensters waren maar klein, en konden met zware luiken afgesloten worden. Tegen een der wanden stond een breede rustbank, met dierenvellen bedekt — het gewone bed van den bewoner dier noordelijke streken.

Een tafel en een paar zelf getimmerde stoelen voltooiden de meubileering van deze kamer, die van alles tegelijk was.

In een hoek lagen nog wat netten en touwen.

Grenzend aan dit vertrek was een veel kleiner, niet veel meer dan een berghok, afgesloten door een deur, en toen Mike die deur open trok, zag men in een soort van bedstede en in die bedstede lag een zeer oud man, sneeuwwit van hoofdhaar en baard, volkomen uitgeteerd, en van wien het scherpe oog van Raffles dadelijk zag, dat niet zijn dagen, maar zijn uren geteld waren, en dat waarschijnlijk alleen het verlangen om zijn beide kinderen terug te zien, hem in het leven had gehouden.

Met een kreet van smart en blijdschap tegelijk was Leonore het kleine kamertje binnen gesneld, terwijl de knaap schuchter volgde, en

had zich op de knieën neergeworpen voor het lage, planken bed.

De oude man zeide slechts een enkel woord, waarin al zijn smartelijk bedongen trots, zijn vaderliefde, zijn gebroken verzet lag opgesloten:

— Eindelijk!

Hij stak zijn trillende armen uit, en klemde zijn dochter aan zijn borst, die een wonderlijk piepend geluid maakte als een slecht gesmeerde machine. Over het hoofd van zijn dochter heen keek hij toen naar Ralph, en hij wenkte hem naar zich toe. Hij keek den knaap lang in de heldere oogen, en toen schoten de zijne vol brandende tranen, hij boog het hoofd en monpelde:

— Wat een dwaas ben ik geweest, wat een hardnekkige, vervloekte dwaas! Mijn eigen zoon kent mij nauwelijks. Ken je mij, jongen?

Schoorvoetend kwam Ralph nog wat naderbij, en zeide.

— Ik geloof — ja, ik herken U, vader!

— Heel zeker is hij er niet van! zeide Kyrill Willingdrift bitter. Nu, het is mijn eigen verkiezing geweest. Wie zijn die vreemdelingen, Leonore?

— Het zijn geen vreemdelingen, het zijn vrienden, vader, antwoordde de onge vrouw. Zonder hun hulp zou ik zeker te laat gekomen.

En in korte woorden vertelde zij hetgeen er geschied was.

De stervende had aandachtig geluisterd, de oogen beurtelings op zijn dochter, zijn zoon en Raffles gevesteigd, en toen zij eindelijk zweeg, zeide hij:

— Dan dank ik graaf Palmhurst voor hetgeen hij deed, want ik heb je nog iets te zeggen, dat van groot belang is. Maar jij mag het alleen weten. Het zou de ernstige gevolgen kunnen hebben, als een ander te weten kwam wat ik je heb mee te deelen!

**Wilt U Uw vriend of U zelve
een welkom geschenk geven. koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100**

HOOFDSTUK III.

HET GEHEIM VAN DEN OUDEN MAN.

Raffies en de anderen trokken zich onmiddellijk bescheiden terug. De eerste had zijn arm om den schouder van Ralph geslagen, en voerde den knaap weer naar het groote vertrek. Het was veel kouder geworden, en men moest de deur naar het kleine slaaphokje open laten staan.

Allen trokken zich dus in den versten hoek terug, teneinde den stervenden gelegenheid te geven, op fluisterenden toon met zijn dochter te kunnen spreken.

Maar Willingdrift begon niet aanstonds, keek lang, met zijn oogen die koortsachtig schitterden, in het gelaat van zijn kind, streek haar met zijn uitgeteerde vingers over het haar, en prevelde onverstaanbare woorden, maar die voor haar heel duidelijk waren, want zij hoorde er een betuiging in van zijn liefde, zijn bitter berouw en zijn vergiffenis.

En eindelijk begon hij te spreken, zoo zacht, dat zij moeite moest doen, om hem te verstaan:

— Ik heb van een vriend gehoord waar jullie wonen, Nore. Ik weet ook dat jullie het lang niet breed hebben gehad. Maar dat zal nu veranderen. Jullie zullen rijk worden. Steek je hand onder mijn hoofdkussen. Daar zul je een kleine tasch of portefeuille van wasdoek vinden. Geef mij die.

Leonore deed verwonderd wat haar bevolen was, en gaf den ouden man een zeer versleten, eenvoudige portefeuille met een enkele afdeeling in handen, dicht gebonden met een zorgvuldig geknoopt touw.

Tenslotte haalde hij een stuk papier uit de portefeuille, blijkbaar uit een opschriftboekje gescheurd, en waarop met niet al te zwart potlood eenige figuren en cijfers waren geteekend.

— Buig je hoofd dicht naar mij toe, want het spreken begint mij reeds moeilijk te vallen, mijn lief kind, begon Willingdrift weer. Neem dit papier, draag er uitstekend zorg voor, en breng het ongeschonden aan je man, want het beteekent jullie fortuin. Op die plek heb ik goud gevonden — groote hoeveelheden. Dat is een jaar geleden ongeveer. Het was louter toeval, en ik zwierf daar rond, zooals ik

reeds lang heb rondgezworven — helaas! Maar mijn krachten waren niet toereikend, om onmiddellijk aan het werk te gaan. Ik miste de noodige werktuigen. Ik trok haastig naar de dichtstbijzijnde stad, om een claim aan te vragen — maar ik werd plotseling erg ziek, een vriend nam mij met zich mede, maar hier moest hij mij achter laten, omdat ik niet verder kon of wilde gaan. Je echtgenoot moet onmiddellijk die claim aanvragen, ofschoon het niet waarschijnlijk is, dat nogmaals het toeval een ander op het spoor zou brengen van het goud. En luister nu goed. De plek is gelegen op een mijl ongeveer ten Noorden van de Thelon River, zes mijlen ten westen van het Beverley Meer. Deze kronkelende streep is de rivier — en dit is het meer. Deze punt is een buitengewoon zware eik, en vandaar af zuiver oostwaarts anderhalve mijl — — tot aan de kloof — —

De laatste woorden had hij slechts met de grootste moeite kunnen uitspreken. Leonore had haar oor bijna op zijn mond moeten leggen. Maar zij zou niets meer hooren van die lippen, die zoo dun en bleek waren, en die haar jaren geleden zoo vol liefde hadden toegelachen.

Willingdrift deed nog een uiterste poging om iets aan te wijzen op een stukje papier, en toen duwde hij het haar met een vlugge, laatste krampachtige beweging in de vingers, rekte zich uit, liet een soort van snik hooren, vestigde zijn oogen op het gelaat van zijn dochter en blies den laatsten adem uit.

Leonore sloot behoedzaam zijn oogen, begroef haar gelaat in haar armen, en weende zachtjes, met voorover gebogen hoofd, terwijl Ralph zich op de lippen beet, en al zijn best moest doen, om niet in tranen uit te barsten bij het zien van het leed van zijn zuster.

Raffles was opgestaan en verliet onhoorbaar de groote kamer. De stappen van zijn zware laarzen werden gedempt door het zand rondom het huis.

Hij sloeg een hoek om, toen een tweede — en toen trad hij plotseling weer terug, en keek behoedzaam, na zijn hoed te hebben afgenomen, om den hoek. Op drie meter afstand stond een man in luisterende houding diep voorover

gebogen, en met het oor tegen den houten wand gedrukt van een kleinen uitbouw.

Raffles begreep onmiddellijk dat dit het kleine hokje moest zijn, waarin zich de bedstede bevond.

De man richtte zich nu op, na te hebben gepoogd, door een kleine opening naar binnen te zien, slaakte een uitroep van ongeduld, en sloop toen weg.

Raffles, die hem nog alleen maar op den rug had gezien liep snel weer om het huis heen, en stak juist aan de voorzijde zijn pijp op, toen de luisteraar schijnbaar onverschillig kwam aanslenteren.

Onder den rand van zijn breeden hoed uit nam Raffles den man scherp op. Hij herkende hem onmiddellijk. Het was een van de vijf mannen, aan wie hij bij het binnenkomen van het gehucht naar de plek had gevraagd, waar het huis van Mike den visscher stond.

Hij wachtte tot de man uit het gezicht was, die hem niet zag, of zich tenminste zoo hield, en ging toen in gedachten verzonken het huis weer binnen.

Leonore en Ralph lagen nog altijd voor het bed neergeknield. Het was nu heel stil. Mike zat in een hoek. En hield zich schijnbaar bezig met het herstellen van een net. Zijn pijp was uitgegaan.

Raffles trad op de jonge vrouw toe, legde zijn hand op haar schouder, en zeide.

— Gij moet nu sterk zijn, laat alles nu maar aan mij over. Wij zullen zorgen dat Uw oude vader een behoorlijke begrafenis zal krijgen. Het moet U een rustgevende gedachte zijn, dat gij den armen, eenzamen man nog hebt kunnen zien, voor dat hij de oogen sloot!

— Dat heb ik aan U te danken, graaf! zeide Leonore, haar tranen drogend, en daarbij zag Raffles het stukje papier tusschen haar vingers.

Ook zij scheen het nu pas op te merken; bloosde, vouwde het papiertje haastig op, deed het weder in de portefeuille, en stak die in den zijzak van het korte manteltje van duffel dat zij droeg.

— Gij moogt vooral niet denken, madame, dat ik mij met Uw zaken zal willen bemoeien, hernam Raffles, die geen van haar bewegingen uit het oog had verloren, maar wilt ge mij eens zeggen, of het ernstige zaken waren, die Uw vader met U besprak?

— Ja, het waren zaken van groot gewicht, graaf! waarom vraagt hij dat?

— Omdat — — — begon Raffles. Toen zweeg hij plotseling, want zijn oog was gevallen op een kleine opening in den achterwand van

de bedstede, ovaal van vorm, en die er duidelijk op wees, dat zich daar een kwast in het hout had bevonden. Het aangebouwde hokje bestond uit planken van nauwelijks een vinger dik, stevig aangevoegd, en waarvan de naden met klei dicht gestopt waren.

Raffles liet zijn handen even over de dekens gaan, en het duurde niet lang, of hij had het harde, gladde stukje hout gevonden, dat men kwast noemt, en dat zich vaak gemakkelijk uit de opening laat duwen, vooral bij felle koude en kurkdroog hout.

— Heeft Uw vader verstaanbaar gesproken, madame?

— Zijn eerste woorden kon ik gemakkelijk verstaan — de laatste sprak hij fuisterend. Maar waarom vraagt gij dat toch? Wat hebt gij daar in Uw hand?

— Het is een kwast uit het hout van den achterwand, Leonore. Men kan daardoor gemakkelijk hooren, wat er hier gezegd werd — tenminste als men scherpe, geoefende ooren heeft! En zelfs kan men naar binnen zien, en een klein gedeelte van deze bedstede waarnemen.

Leonor maakte een beweging van schrik, die Raffles niet ontging, en zeide ontgaan:

— Dat zou — heel ernstige gevolgen kunnen hebben, graaf! Ik wil hopen, dat inderdaad niemand heeft geluisterd, want het was werkelijk van groot belang wat mijn vader mij mededeelde.

— Dan kan ik U slechts aanraden, groote zorg te dragen voor die portefeuille die gij daar hebt weggestoken, ik wil U volstrekt niet noodeloos ongerust maken, maar het komt mij voor dat er hier eenige verdachte kerels rondsluipen, die meer weten van de plannen en de bedoelingen van Uw vader dan goed voor U kan zijn! Wij blijven in ieder geval hier, zolang gij hier zijt. Mike, je hebt toch wel plaats voor de kinderen van den ouden Willingdrift?

— Natuurlijk heb ik plaats! zeide Mike op zijn gewonen, ruwen toon.

— Hij was opgestaan, kwam naar de bedstede, keek neer op het stille, witte gelaat van den doode, legde even zijn eeltige hand op het voorhoofd, en ging voort:

— Rust jij maar, Willingdrift, jij hebt het ruimschoots verdiend. Het is je niet voor den wind gegaan in dit leven.

Toen wendde hij zich tot Raffles en besloot:

— Het was alsof hem iets voortdreef, mijnheer. Maar telkens als hij hier in Silver Creek belandde, nam hij zijn intrek bij mij. Wij vischten samen. Soms spraken wij in een dag geen tien woorden, maar wij wisten wat wij

aan elkander hadden. En zijn dochter mag het nu wel weten — het sprak in de laatste dagen niets anders dan over haar.

— Had hij koorts? vroeg Raffles, die vol aandacht had toegeluisterd.

— Koorts? Dat zou ik meenen! antwoordde Mike, een weinig verbaasd over die onverwachte vraag.

— IJde hij? Sprak hij in zijn slaap?

— Ja, dat deed hij, — in de laatste dagen. En hard ook!

— Hebt gij wel eens kunnen verstaan, wat hij zeide?

Er kwam een duidelijk merkbaar wantrouwen in den blik en in de stem van den ouden visscher, toen hij kortaf antwoordde:

— Dat heb ik — maar dat zijn zaken die niemand aangaan!

— En daarom vraag ik er niet verder naar, hernam Raffles glimlachend. Maar een ding kun je me nog wel beantwoorden, Mike. Toen wij zoeven het dorp binnen kwamen zagen wij vijf mannen, die hier zeer waarschijnlijk vreemdelingen zijn. Tenminste naar hun eigen zeggen. Ken je die mannen?

— U bedoelt zeker die kerels die bij Jake Plum overnachten? Neen, ik weet niet wie het zijn. Ik ken alleen den naam van een van hen, dien Jake mij heeft gezegd. Hij heet Owen Barleigh. Zij zijn vier dagen geleden gekomen, en ze zouden den volgenden dag verder trekken, maar toen zijn ze toch blijven hangen, ik weet niet om welke reden.

— Wie is Jake Plum?

— Dat is onze Sherif — met permissie! antwoordde Mike hoonend. Het is me je sherif wel! Mij heeft hij gelukkig nooit iets te verwijten. Hij is kolenbrander, hij is houthakker, en dan heeft hij een soort logement, als je het zoo noemen wilt. Hij kan acht menschen herbergen, samen in drie kamers, en meer niet, en dan verhuurt hij zijn stal aan de lui, die hier met hondensleden doorkomen. De Koninklijke Bereden Politie maakt er natuurlijk ook gebruik van. Het komt me voor, dat je nogal nieuwsgierig bent, vreemdeling!

— Het is meer dan nieuwsgierigheid, vriend Mike, antwoordde Raffles hoofdschuddend en op ernstigen toon. De aanwezigheid van die kerels bevalt me vo strekt niet. Heb je goede hersens, Mike? Volg dan mijn redeneering maar eens! Die vijf mannen, op een zwerftocht, komen hier aan, en geven hun plan te kennen, den volgenden dag verder te trekken. Niet waar, dat deden zij toch?

— Wis en waarachtig! Owen Barleigh heeft

het tegen Jake gezegd, en die zeide het weer tegen mij.

— Wat hield hen hier vast? Zeker niet de aantrekkelijkheid van de plaats! Ik zal je zeggen wat hen vast hield, Mike. De koorts van den ouden vriend Willingdrift! Of, om nauwkeuriger te zijn, de woorden, die hij in zijn ijlkoorts sprak, en die nu en dan buiten te verstaan moeten zijn geweest. Er zit een kleine opening in den achterwand van de bedstede, zij hebben iets opgevangen, en — geen minuut geleden trof ik een van die kerels aan, terwijl hij stond te luisteren in gebukte houding!

Leonore, die vol spanning had toegeluisterd, slaakte een kreet van schrik, en riep uit:

— Maar als dat zoo is, graaf — dan zou die man dingen gehoord hebben die niet voor andere ooren bestemd waren!

— En ik zal U zeggen wat het voor dingen geweest moeten zijn, madame! ging Raffles met stemverheffing voort. Uw vader moet over geld gesproken hebben. Welk ander onderwerp zou kerels van deze soort zooveel belang kunnen inboezemen, dat zij er een paar dagen voor blijven, in een nest, waar letterlijk niets omgaat, en waar in dit jaargetijde ook niets te verdienen is, voor landarbeiders?

— Gij hebt gelijk, het ging ook om geld! zeide de jonge vrouw zacht, de handenwringend, en schuw om zich heen ziende, alsof zij vreesde, ook nu beluisterd te worden.

— Het kon immers niet anders! hernam Raffles, de schouders ophalend. Ik wil volstrekt niet weten waar het om ging, madame, al kan ik het wel half en half raden, en ik wil U alleen den raad geven, zoo spoedig mogelijk weer naar Fort Severn te vertrekken, en daar Uw man op de hoogte te stellen. Is hier een dokter, Mike?

— Een dokter? herhaalde Mike, met zooveel verschrikte verbazing in zijn stem alsof Raffles hem naar de verblijfplaats van den baarliken duivel had gevraagd. Neen, zoiets hebben wij hier niet, gelukkig, mag ik wel zeggen! Wij gaan hier natuurlijk ook wel dood, maar dat doen wij heelemaal uit ons zelf.

— Wie reikt dan het bewijs van overlijden uit?

— Niemand! De Sherif geeft verlof om te begraven, maar die is geen dokter, neem dat maar van mij aan!

— Ga dan den Sherif waarschuwen, Mike, want werkelijk, hoe eerder de teraardebestelling plaats heeft, hoe beter het voor zijn beide kinderen is.

Mike knikte, trok een pelsjekker aan, en

verliet onmiddellijk zijn huis.

Het was zoo goed als donker, toen hij vertrok, en Henderson zocht naar het noodige om licht te kunnen maken. Heel veel was er niet. In een ruw getimmerd wandkastje vond hij een paar kaarsen, maar daar scheen de oude visscher heel zuinig op te zijn, en hij verlichtte zijn woning op een zeer primitieve wijze, niet veel beter dan gewone Eskimo's. In een oud konserverblikje werd rendiervet gedaan, van katoen werd een pit gedraaid, die drijvende bleef met behulp van een schijfje kurk, en de lamp was gereed!

— Er is wel een telegraaf, maar er is geen electrisch licht, bromde de reus verachterlijk.

— De telegraaf is tegenwoordig nog belangrijker dan het licht, James, merkte Brand glimlachend op, en je vergeet, dat er voor licht honderde malen meer kracht noodig is dan voor de telegraaf!

Henderson gaf zich gewonnen, en wist met eenige moeite deze primitieve lamp aan het branden te krijgen, die het vrij-groote vertrek maar schaars verlichtte.

Leonor had een der ruwe stoelen naast het doodsbed getrokken, en ging zit en, met de hand van haar jongeren broeder in de hare, om op die wijze de wacht te houden bij het lijk van haar vader.

Er verliep omstreeks een kwartier en toen keerde Mike terug in gezelschap van een grooten, mageren kerel die als teeken van zijn waardigheid een koperen ster op zijn borst gespeld had. Dat was Sherif Drexler, als het ware de heer van het gehucht, en van de naaste omstreken, dat wil zeggen in een straal van meer dan vijftig kilometers.

Hij tikte even aan zijn hoed voor Leonor, wierp een onverschilligen blik op het doode gelaat, knikte eens, legde zijn hand op de reeds ijskoude borst, en zeide toen, aan zijn korte sik plukkend:

— Overmorgen begraven. Dit is zijn dochter? Wilt U mij nauwkeurig den naam van Uw vader op geven, madame, voor mijn register? Ik ben ook de burgemeester, ziet gij!

— Hij is van alles! zeide Mike, alles behalve vriendelijk. Hij geeft de vischpacht uit, en hij kan je beboeten, en hij — — —

— En hij kan je ook opsluiten! voltooide de Sherif droogjes. Hij keek Mike spottend aan, en toen ging de blik van zijn doordringende, gitzwarte oogjes onder borstelige wenkbrauwen naar Raffles en zijn metgezellen. Die blik onderzocht snel hun geheele uiterlijk, de goedzittende, warme, en sterke kleederen, de knielaarzen, bestand tegen een druk en ruw gebruik, en de patronengordels van geel leder. Plezier? vroeg hij na dit onderzoek beëindigd te hebben lakoniek.

— Zoo kan men het noemen, Sherif! antwoordde Raffles bedaard. Wij gaan jagen.

— Vrienden van deze jonge dame?

— Dat hopen wij te zijn! antwoordde Raffles kortaf.

De Sherif nam het drietal nog eens goed op, liep naar de deur, tikte nogmaals aan zijn hoed, draaide zich op den drempel om en herhaalde op dezelfde lakonieke wijze:

— Overmorgen begraven!

En daarop trok hij de deur met een harden slag dicht, en zijn stappen verstierven in de duisternis.

DUBEC

Geen ander merk tel! zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK I.

DE OVERVAL.

De begrafenis had plaats gehad. Niet zonder moeite hadden eenige houthakkers op het kleine, zeer eenvoudige kerkhofje het graf in den harden bodem gegraven, en een andere inwoner had de kist vervaardigd, van gewoon, ruw hout, en met zwarte verf beschilderd.

Raffles en zijn vrienden, Mike, Leonore en Ralph hadden een oogenblik zwijgend om het geopende graf gestaan, toen waren de harde kluiten aarde met doffen slag op het hout van de kist neergekomen, en tenslotte was een eenvoudig houten kruis op het heuveltje geplant, waaronder Kyrill Willingdrift den laatsten slaap sloop.

Het was reeds laat op den middag, toen allen terugkeerden en den kleinen Godsakker verlieten.

Leonore en Ralph hadden den nacht tevoren geslapen in een hoek van het gemeenschappelijke woonvertrek, op een stapel dierenvelen, en zij hadden zich allen van hun knellende schoenen ontdaan. Men maakt niet veel omslag in het Hooge Noorden!

Raffles had in een anderen hoek juist hetzelfde gedaan, en Mike sloep op zijn eigen rustbank, en dat was een echte levenskunstenaar want die had niet eens zijn zware, met bont gevoerde laarzen van zeehondenleer uitgetrokken!

Wat Mushy betreft, de brave hond, van wie wat al te weinig notitie was genomen in de droeve dagen die voorbij waren gegaan, had zich een warm plekje uitgezocht bij den flink opgestookten kachel.

Die nacht had hij een paar malen grommend den kop van de pooten opgelicht, en eenmaal zelfs was hij met een woedend grauw op de deur toegesponnen, zoodat Mike en Raffles die den lichtsten slaap hadden, onmiddellijk wakker werden.

Raffles had zijn lamp aangeknipt, en naar het dier gekeken, dat als uit brons gehouwen een minuut lang voor die deur had stil gestaan, en toen weer naar zijn plaats was teruggekeerd.

Het was 'n voorval van 'n geringe beteekenis geweest, maar niettemin had Raffles op spoed aangedrongen, en de jonge vrouw duidelijk gemaakt, dat zij er goed aan zou doen, zoo

spoedig mogelijk te vertrekken.

De oude Jonathan, die zijn intrek had genomen bij Jake Plum, teneinde zoo dicht mogelijk bij zijn paard te zijn dat daar gestald was, had dien middag verzekerd, dat het wagentje zeer goed geschikt was om den langen weg terug mede af te leggen, en zoo werd besloten, dat men den volgenden morgen in de vroege zou opbreken.

Gewoonlijk was Raffles de eerste die ontwaakte, maar ditmaal had hij echter zijn meester gevonden, want toen hij het hoofd ophief van het ruwe kussen, zag hij Mushy reeds voor de deur staan, zachtjes grommend, en met den kop naar den grond.

Het was nog duister daarbuiten, en pas over een uur zou de zon opgaan.

Hij riep het dier met zachte, vriendelijke stem, en de hond kwam na eenige aarzeling op hem toelopen. Zijn instinct had hem gewaarschuwd, dat Raffles een vriend was van zijn jonge meesteres.

Raffles keek in de oogen van het dier. Hij zag er een gevaarlijken, rooden gloed in, die echter langzaam weg trok, toen hij het dier liefkozend, op zachten toon toesprak. Mushy liet zich echter nog niet aanhalen, want zoodra Raffles de hand maar even uitstak, trok hij zich met een haastige beweging terug, wantrouwend en op zijn hoede.

Juist op dat oogenblik kwam Leonore over-eind zitten, keek met knipperende oogen in het flauwe licht van de walmende lamp, bedwong een geeuw, kreeg toen Raffles in het oog en den hond, en zeide met een zachte lach:

— Mushy schijnt vriendschap met U te sluiten graaf! Het is voor het eerst van mijn leven dat ik hem dat zie doen!

— Hebt gij dezen hond al lang?

— Twee jaren. Hij werd mij gebracht door een Cree, die hem gewond naast den weg had gevonden. Het dier was zeker aangevallen door een wolf, want men vond het lijk van het dier op een paar meters afstand. Hij was verschrikkelijk gehavend, maar wij hebben hem er toch bovenop geholpen, niet waar, Mushy?

De hond kwam onmiddellijk kwispelstaar-

tend op Leonore toelopen, en verborg zijn ruigen, wilden kôp zachtjes grommend van vreugde aan haar borst. Zij streelde het dier even, en sprong toen vlug overeind.

Het had dien nacht reeds zwaar gevroren, en het water in het waschbekken vertoonde een laagje ijs, dat eerst gebroken moest worden, voor men zich althans oppervlakkig kon reinigen.

Een voor een ontwaakten allen, en Mike toonde zich een gul gastheer, en zette op tafel wat hij zelf maar te missen had. Het was overigens niet veel, of tenminste geen kostje voor een verwend hotelgast. Er was bijna zwart brood, hetwelk de visscher zelf placht te bakken, er was geitenmeik, geitenkaas, en een stuk ossenvleesch, alleen te genieten voor menschen, met een sterk, gezond gebit. Maar er was ook uitstekende, en vooral warme thee, en men at welgemoed, en zoeven waren de luiken van de ramen gedaan, en men kon reeds onderscheiden wat zich daar buiten bevond.

Het beloofde een schoone, maar waarschijnlijk zeer koude dag te worden. De winter naderde met snelle schreden, en men kon er op rekenen, dat verder in het Noorden de wateren reeds bevroren waren, en de sneeuw zelfs in de dalen reeds was gevallen.

— Hebt gij het stuk dat Uw vader U voor zijn sterven heeft toevertrouwd, goed opgeborgen?

— Het zit stevig in een lederen zakje, en dat heb ik gisteren binnen in mijn jekker vastgenaaid! antwoordde de jonge vrouw met een glimlach. Ik zou het onmogelijk kunnen verliezen.

— Tenzij gij den jekker zelf zoudt kwijtraaken! zeide Raffles lachend. Maar het is zoo koud, dat gij er zelfs in kunt slapen, en wij kunnen dus gerust zijn. Op weg dan. De paarden zijn thans goed uitgerust, en wij kunnen in vier dagen weer in Fort Severn terug zijn, wanneer wij ons wat haasten. Wij kunnen U een eindweegs vergezellen. En ik hoop van harte, madame, dat wij elkander later nog eens zullen ontmoeten — onder de gelukkigste omstandigheden! Maar nu moet gij U haasten, en gebruik maken van de weinige schoone dagen, die nog zullen verlopen voor de eerste sneeuw valt, en het paard van Uw ouden vriend Jonathan niet meer bruikbaar zou zijn!

De voorbereidselen werden nu haastig genomen. De paarden uitgerust, werden gezadeld, het handpaard kreeg zijn vrachtje weder op den sterken rug, het vierwielige wagentje werd door den ouden Jonathan in persoon zorg-

vuldig bespannen, en met eenige hartelijke woorden namen allen afscheid van Mike, die nog harder gromde dan ooit, misschien wel om zijn aandoening te verbergen.

Het was omtrent half acht in den ochtend, en de zon was juist boven de kim gerezen, toen de kleine troep zich op weg begaf.

Tegen den middag werd halt gehouden aan den oever van een van die talrijke, kleine rivieren die zich alle haastig spoedden naar het reusachtige bekken, hetwelk zij helpen voeden met hunne wateren, en die de Hudson Baai heet.

De koude was vinnig, en het vroom zeker vier graden. Maar allen waren sterk, en konden die koude verdragen, zelfs Leonore, die, nu alles achter den rug was, en zij goed had gerust, een weinig kleur op de bleeke wangen had gekregen.

Henderson maakte zich verdienstelijk door het aanleggen van een vuur, het koken van water en het zetten van thee, men at van het gedroogde vleesch, scheepsbescuit, en kaas, die eerst ontdooid moest worden, en daarna trok men weer verder. Omstreeks vier uur in den middag kon de kleine reizigerstroep, nadat de top van een lagen heuvel was bereikt, op een paar mijlen afstand de Churchill zien voortstroomen. Bij het groote veer, dat zeker niet lang meer in gebruik zou blijven, zouden Raffles en zijn vrienden afscheid nemen van de jonge vrouw.

Men sprak niet veel meer, terwijl de rijpaarden en het wagentje de helling aan den anderen kant weer begonnen a te dalen. Vooral Ralph scheen zich reeds sterk aan de drie mannen gehecht te hebben, en vooral voor den reus Henderson gevoelde hij de groote bewondering van een echten gezonden jongen.

Hij had dan ook moeite zijn tranen te verbergen, toen eindelijk het veer werd bereikt, en de drie mannen zich uit den zadel lieten glijden.

De zware pont, die gemakkelijk tien auto's en nog een paar karren kon vervoeren, was juist in het midden van de rivier, en zou aanstonds aanleggen.

Raffles had zijn breedgeranden hoed in de hand genomen, begaf zich, gevolgd door Brand en Henderson naar het wagentje, nam de hand van de jonge vrouw in de zijne, en zeide:

— Wij wenschen van harte dat het U goed gaat, Madame! Misschien verbergt de toekomst zeer veel goeds voor U, na jaren van tegenslag. En wie weet ontmoeten wij elkander nog wel, tenminste — wanneer Uw man aanstonds naar het Noorden trekt.

De jonge vrouw kleurde, en zeide toen met onzekere stem.

— Waarom gelooft gij dat hij naar het Noorden zou trekken.

— Omdat men in het Noorden nog wel goud in den bodem aantreft, madame! antwoordde Raffles glimlachend.

De jonge vrouw werd beurtelings rood en bleek, en plotseling barstte zij uit.

— O, het is laag en kleinzielig van mij! Hoe heb ik het durven wagen, zoo verachtelijk wantrouwend te zijn! Luister, gij zult alles weten!

— Ik vraag niets, madame! zeide Raffles zacht.

— Dat weet ik! Gij hebt U een waar vriend betoond — en daarom zal ik het U toevertrouwen. Mijn vader zeide mij dat er goud is ergens ten westen van het Beverley Meer, op een paar mijlen ten Noorden van de Thelon Rivier. Wat ik in die portefeuille verborgen heb is een heel onduidelijk kaartje. Hij heeft er nog geen claim op kunnen nemen — maar dat zal mijn man nu aanstonds doen, zoodra wij daar zijn. Helaas heeft mijn vader niet kunnen uitspreken, of een platten grond geheel verklaren. Maar Cedric zal alles in het werk stellen om de plek te vinden, dat weet ik!

— Het is een verre, zeer moeilijke weg, madame, zeide Raffles ernstig. De winter staat voor de deur. Gij zult zeker zware ontberingen te verduren hebben.

— Ik zal ze gaarne dragen, want ik wil dat het Cedric wat beter gaat in de wereld! En nu vaarwel, Graaf, en nogmaals bedankt. Daar is de pont, en de pontbaas wenkt ons al ongeduldig!

De drie mannen namen afscheid, en drukten de jonge vrouw de hand, en ook Ralph en den ouden Jonathan. De rem van het wagentje knarste oorverscheurend, en het paard hield het met moeite tegen op den vrij steilen weg die naar de aanlegplaats afdaalde. Mushy had nog een paar malen omgekeken, doodstil staande, en met een vragenden blik opziende naar zijn meesteres, en toen was hij ook de pont overgesprongen. Er reden nog een paar oude Fordjes en een paar piepende melkauto's op, en na eenige oogenblikken wierp de pontbaas den meertros los, en de stroom dreef den pont aan den gierkabel naar de overzijde. De drie mannen, die weder in den zadel waren gestegen zagen hoe zij aan de overzijde aanlegde, hoe het paard met eenige moeite het wagentje tegen de helling optrok, hoe Mushy in het rond sprong — en toen **onttrok een krom-**

ming van den weg dat alles plotseling aan hun oog.

Nog bleven zij naar de rivier staren, en toen wendden zij den teugel, en reden zwiingend noordwaarts.

De oude Jonathan echter dreef zijn paard snel voort, want hij wilde nog voor het vallen van de duisternis het eerstvolgende dorp bereiken, gelegen bij de bronnen van een kleine rivier, die zich dertig kilometers verder uitstort in de Nelson, een der grootste rivieren in dat gedeelte van Canada.

Daar bevond zich een logement, waar het kleine troepje ook al overnacht had op de heen reis, het was de eenige herberg, waar zij hun intrek hadden genomen.

Zij hadden weliswaar een tent bij zich, maar de koude was zoo vinnig geworden, dat de oude Jonathan zijn jonge buurvrouw daaraan niet durfde bloot stellen, en eerlijk gezegd zijn paard ook niet, dat niet zoo heel jong meer was.

Het dier moest een goeden stal hebben, en Leonore en Ralph behoorlijke bedden.

Inderdaad slaagde hij er in, juist toen de duisternis zou invallen, het dorp te bereiken, vrij groot voor dat gebied, want het telde bijna vierhonderd inwoners!

Er waren drie logementen, maar de oude Jonathan koos het eenvoudigste — hij wist hoe weinig geld de jonge vrouw die zich aan zijn zorgen had toevertrouwd, te missen had!

Heel erg aantrekkelijk zag deze houten loods er eigenlijk niet uit. „Het Vergulde Anker” was het laatste, of, als men wil, het eerste huis van het plaatsje, en de eigenaar besteedde aan het uiterlijk niet al te veel zorg. Het uithangbord was verkleurd, de houten zuilen die het dak van de veranda droegen, stonden scheef, en de treden van de trap naar het bordes waren geheel uitgesleten. Maar het werd snel donker, en allen waren vermoeid.

De waard kwam dadelijk te voorschijn. Hij was een dikke, kleine man met een nek als een stier, en een glad geschoren, rood opgezet gelaat.

Hij monsterde den kleinen troep aandachtig, en men werd het vrij spoedig eens over den prijs.

Toen keek de waard eens naar den hond, krabde zich achter het oor, en zei kortaf:

— Dien halven wolf kunt U niet bij U houden, madame!

— Wat wil je daarmee zeggen, man! vroeg Jonathan, die onmiddellijk vuur spuwde. Mag Madame dien hond niet in de kamer houden?

— Dat is bij mij geen gebruik! antwoordde de waard norsch.

— Dan is het bij ons geen gebruik om hier te logeeren! zeide Jonathan onmiddellijk. Is het hier soms het Astor Hotel, dat de gasten hun honden niet in hun kamer mogen hebben? Heb je soms een lift? Heb je stroomend warm water en waar is de jazz-band? Vooruit, Madame Leonore, we gaan verderop!

— Zacht wat, ouwe driftpop! zeide de waard, half lachend, half kwaad. Dan zullen wij zien dat wij er een mouw aan passen, zoo-veel reizigers komen hier niet, dat ik jullie zou laten wegtrekken! Houdt U dan den hond maar in Uw kamer, madame. Hij ziet er niet erg vriendelijk uit, maar hij zal toch wel wat willen eten?

— Zet hem maar een schotel visch voor met wat brood, en je zult eens zien, zeide Ralph.

— Kom dan maar mee, jongen, want ik denk dat hij mij wel niet zal volgen! Nikker, wijs jij de hoekkamer aan deze dame!

Dit laatste bevel was gericht tot een ouden neger, die naderbij was gekomen, en die er uitzag als een soort huisknecht.

Leonore, vermoeid door den langen rit over den ongelijken weg, haastte zich, de duistere, vermolmde trap op te gaan, en den neger te volgen naar een vrij groot vertrek, met den grootsten eenvoud gemeubeld, maar dat tenminste een behoorlijk, houten ledikant had.

Daarnaast, en er met een deur mede in derbinding staande, was een veel kleiner hokje, dat bestemd was voor Ralph, en den ouden Jonathan.

Deze had reeds een warm maal besteld, en het drietal gebruikte dat in de gelagkamer, waar zich eenige koeienjongens bevonden, en handelsreizigers, die de jonge vrouw tersluiks opnamen, terwijl zij hun brandewijn in groote glazen dronken.

Mushy lag aan de voeten van de knaap. De hond had zoeven in den stal een grooten bak met visch en brood gegeten en nog wat afval van maaltijden.

Nu en dan kreunde hij zachtjes, met den grooten, ruigen kop op de pooten.

De luiken waren voor de ramen gedaan, om de felle koude buiten te houden, maar men hoorde toch nog duidelijk de harde geluiden die van buiten doordrongen.

Er schenen reizigers aan te komen of te vertrekken, want op den bevroren grond klonken scherp de hoefslagen van eenige paarden.

Maar wat later werd het volkomen stil, de

weinige reizigers hadden zich naar hun slaapkamers begeven, en de gramfoon was reeds weggezet, die den geheelen avond had moeten zorgen voor de muzikale verkwikking, met behulp van een paar dozijn bijna geheel versleten platen.

Zoodra zij den maaltijd hadden beëindigd, zeide Leonore, even haar hand leggend op den arm van den ouden Jonathan:

— Zullen wij gaan rusten, oude vriend! Het is een vermoeiende dag voor ons geweest, en morgen zal er veel van onze krachten worden gevergd.

Het drietal stond op, en ook Mushy kwam op de been. Het groote dier volgde gedwee zijn meesters de trap op, en liet zich onmiddellijk zwaar neervallen voor de gangdeur, zoodra die gesloten was.

Ralph knielde naast den hond neer, en zeide vol medelijden:

— Je hebt erg veel geloopt, Mushy? Je arme pooten zullen je pijn doen. Ik zal je zolen wat inwrijven met zalf, oude jongen!

Hij opende het blikken kistje met de weinige verbandmiddelen er in, nam er een doosje zalf uit, en begon de zolen van den hond te wrijven terwijl Jonathan brommend toekeek en zeide:

— Je vermorst je tijd, jongen! Die zolen zijn zoo hard als buffelleider, en de hond mankeert er niets aan! Dat is er een die weken achtereen kan loopen, geloof dat maar vrij!

— Dan zou hij niet zoo vermoeid zijn! zeide de knaap hoofdschuddend. Ik heb hem nog nooit zoo moe gezien. Ga maar gauw slapen, Mushy — dat zal je goed doen!

Het was alsof de hond zijn jongen meester niet hoorde, hij had zich languit gestrekt, geeuwde lang, sloot de oogen, en bewoog zich niet meer.

Leonore had nog wat hout in den kachel van plaatijzer gestopt, en daarmede waren eigenlijk de toebereidselen van de zware, met bont gevoerde laarzen, en van den duffelschen lekker, en legde zich op het harde bed, de wollen dekens zoover mogelijk over zich heen trekkend.

De tusschendeur was open gebleven, en zij luisterde totdat zij de regelmatige ademhaling van den ouden man en van den jongen hoorde.

Toen blies zij de kaars uit; de duisternis vervulde het vertrek en zij zag niets meer dan een rossige streep ter plaatse waar de kacheldeur een weinig openstond. Binnen weinige minuten vervloede dat beeld van dat bloedroode schijnsel met andere beelden, alles werd nevelachtig, en zij sliep in en de vermoeienis

maakte haar slaap zwaar en droomloos.

Maar eensklaps ontwaakte zij uit dien slaap door een ongewone gewaarwording. Het was een lichtschijnsel, dat over haar gezicht speelde. Zij opende de oogen, richtte zich op een elleboog op, en viel dadelijk met een gesmoorden kreet weer neder.

In het schijnsel had zij iets zien blinken, dat zij maar al te goed kende. Het was de loop van een groote revolver, die op haar hals was gericht.

Zij zag nu ook een deel van een harige hand in het schijnsel van de lamp, en zij hoorde nu een stem die fluisterend beval:

— De Plattegrond!

De jonge vrouw slaakte een gesmoorden kreet, en trachtte de gelaatstrekken van den man te kunnen onderscheiden.

Ofschoon haar hart luid klopte, was zij toch niet bang. Een vreemde, ijskoude kalmte was over haar gekomen. Zij meende in de duisternis van de kamer nog een paar schimmen te zien bewegen en vaag verwonderde zij zich, dat zij Mushy in het geheel niet hoorde, en dat de hond zich om dien overval volstrekt niet scheen te bekommeren.

Toen hoorde zij het dier eensklaps kreunen, en nu pas begon zij angst te gevoelen, een wurgende, benauwende angst. Nu ook pas

begreep zij, dat zij op den trouwen hond gerekend had — en dat die haar nu niet kon helpen. Het dier scheen stervende te zijn. De ellendelingen hadden hem misschien afgemaakt met een messteek.

Plotseling hoorde zij uit de duisternis de stem van haar kleinen broeder, die angstig vroeg:

— Wat is er toch, Lore? Ben je ziek? Waarom kreun je zoo? Ik heb.....

De rest van den zin ging verloren in een onverstaanbaar gereutel. Een van de kere's had zijn zware hand op den mond van den jongen gelegd, en met zijn andere hem bij de keel gegrepen.

Nu werd ook de hooge, toornige stem van den ouden Jonathan in het aangrenzende vertrekje gehoord, maar die eindigde al spoedig in een onderdrukten vloek, gepaard gaande met een korte worsteling, en die eindigde weer met het geluid van een val op den houten vloer.

— En nu geen praatjes meer — De Plattegrond! herhaalde de stem van zoeven. De vrouw gilte, iemand sloeg haar in het gezicht, en toen voelde zij dat een doek over haar mond werd gebonden, en verloor zij het bewustzijn.

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

---

HOOFDSTUK V.

DE WEDREN OM DE CLAIM.

Het was nog volkomen duister toen Leonore weder ontwaakte uit haar bewusteloosheid.

Zij had onmogelijk kunnen zeggen hoe lang die bewusteloosheid geduurd had. Een wee gevoel van machteloosheid en ook van woede kroop in haar op.

Zij poogden te schreeuwen, maar de klank verstierf in haar keel. Haar handen waren bijeen gebonden achter haar rug, en vruchteloos poogde zij ze los te rukken. Het touw sneed haar in de polzen en zij kreunde zachtjes en smartelijk.

Maar eensklaps lag zij stil, want zij hoorde iets bewegen in de nabijheid. Zij hield den adem in, want haar geest was nog verward, en zij vreesde een oogenblik, dat de aanranders nog in de buurt waren, en dat aanstonds weer die afschuwelijke, harige hand als van een aap naar haar zou worden uitgestrekt.

Toen hoorde zij het kreunen van den hond, vlak bij haar, zij wendde het hoofd een weinig om, en kreeg het raam in het oog. Een schok ging door haar heen. Door een kier van het stevige luik zag zij de zon schijnen! Het moest dus reeds klaarlichte dag zijn. Ziek van teleurstelling en woede wentelde zij zich nogmaals heen en weer. Toen zij eensklaps doodstil lag en luisterde. Want een stem die haar zeer goed bekend was, die haar vertrouwd was geworden, klonk daar ergens beneden in het huis, en zeide op bevelenden toon:

— Ik zou je raden mij de waarheid te zeggen, waard, of het zal je slecht vergaan. Is die vrouw met haar broeder en den ouden man vertrokken ja of neen?

— Ik zeg U immers, dat zij al een uur geleden is heengegaan! klonk, wat minder duidelijk, de ruwe stem van den waard.

Leonore begreep onmiddellijk dat die kerel met zijn breede kaken en zijn tronie in het complot was geweest, en verder begreep zij, dat zij nu tot iederen prijs de aandacht moest zien te trekken van dien man daar beneden, die op zulk een wonderbaarlijke wijze en om een reden die zij niet begreep, weer was teruggekeerd naar het Zuiden.

Zij wist haar gebonden beenen van de rust-

bank te krijgen, en trappelde zoo hard zij maar kon met haar voeten, alleen met de dikke kousen bekleed op den houten vloer.

Het geluid werd onmiddellijk daar beneden beantwoord met een vloek, en een uitroep van verbazing — en toen een luid gestommel, alsof er een tafel of een paar stoelen omvielen.

De trap kraakte onder het geluid van snelle schreden, de deur werd open geworpen, en in de schemerachtig gang zag Leonore den man staan, dien zij als graaf Palmhurst kende. De hond gromde nog altijd, eerder pijnlijk dan dreigend. Maar hij moest ook den binnentredenden herkend hebben, want de vrouw hoorde het zwakke slaan van zijn staart tegen de planken van den vloer.

Raffles was onmiddellijk op het raam toegetreden, maakte het luik los, en duwde het terzijde. Het licht stroomde binnen, en Raffles slaakte een ongeduldigen uitroep, van toorn en van medelijden.

Hij trad onmiddellijk op de gebonden vrouw toe, maakte de touwen los, en ontdeed haar van den rooden halsdoek, waarmede men haar het schreeuwen belet had.

Vlak bij het bed lag de arme hond, die zich met moeite tot bij de legerstede van zijn meesteres geslaapt, en lag daar nu, met den tong uit den bek, en verdraaide oogen, die niets meer schenen te zien.

Terwijl Leonore naar de aangrenzende kamer snelde, om naar haar broeder en den ouden Jonathan om te zien, knielde Raffles naast Mushy neder, rook aan den geopenden bek van het hijgende dier, drukte hem de hand voorzichtig op de maag, beschouwde het geel geworden oogwit, en bromde toen voor zich heen:

— Vergiftigd! Zooals ik dacht. Het is een wonder dat het dier er niet aan gestorven is. Als de dosis maar een weinig grooter was geweest.....

Op dat oogenblik kwam Leonore weer binnen, met haar arm om de schouders van Ralph geslagen, die bleek was — niet van pijn of van angst, maar eenvoudig van dolle woede en drift, en onbevredigde wraakzucht! Hij kon

zich nog nauwelijks bewegen, zoo sterk hadden de touwen van de schelmen in zijn nog zoo teeder vleesch gesneden.

— Ik behoef niet te vragen wat hier gebeurd is, zeide Raffles bedaard! men heeft U natuurlijk het papier ontstolen?

— Met het weinigje geld, dat ik bezat! zeide de vrouw wanhopig. Nu is iedere kans op een beetje geluk voor mijn armen man en mij verdwenen!

— Geef de hoop nog niet verloren, madame! zeide Raffles ernstig. Wij hebben iets voor, want wij weten althans wie de dieven zijn!

Het kunnen alleen maar de mannen geweest zijn, aan wie wij in Silver Creek het huis van den ouden vriend van Uw vader hebben gevraagd. Reeds toen gij daar waart, hebben zij getracht binnen te dringen in het huis van Mike, gij moet U dat herinneren! Die schurkachtige waard daar beneden, die nu wel berouw zal hebben van zijn hulp, want mijn chauffeur heeft hem nog al hardhandig geraakt, moet natuurlijk Uw hond vergiftigd voedsel hebben voorgezet, en zoo den aanval mogelijk hebben gemaakt. Gelukkig was de dosis niet groot genoeg, en misschien is het dier te redden. Ik zal onmiddellijk een braakmiddel gereed maken. Hoe maakt het de oude Jonathan?

— Hij heeft een slag op zijn hoofd gekregen, graaf, zeide Ralph woedend. Maar voor de rest gaat het hem vrij goed.

Juist op dat oogenblik kwam de oude man op den drempel staan. Hij wankelde een weinig, en hield zijn hand op zijn hoofd gedrukt.

— Die schurken! Vier of vijf tegen een, schreeuwde hij woedend.

— Stil maar, Jonathan — als het aan mij ligt, zullen zij hun straf niet ontgaan! zeide Raffles met grimmige vastberadenheid.

Kleed U zoo spoedig mogelijk aan, dan zullen wij onder het ontbijt beraadslagen wat er te doen is. Mijnheer Brunt zal daarvoor moeten zorgen, met den kellner, want ik vrees dat de waard de eerste uren wel niet bruikbaar zal zijn! Haast U!

Raffles snelde weg, drong ongevraagd, ongeveigerd de keuken binnen, en vervaardigde daar haastig een vrij sterk braakmiddel met behulp van een weinig slaolie, mosterd en fijn gesneden tabak.

Hij snelde hiermee naar boven, liet Ralph den bek van het dier open sperren, en goot hem het mengsel naar binnen. Vol spanning wachtten de man en de jongen af, en reeds na een paar minuten werkte het middel zoo voortreffelijk, dat de arme Mushy er van stond te

rillen op zijn sterke pooten, en er waarlijk jammerlijk uitzag. Maar hoe voortreffelijk het middel was geweest, bleek reeds een uur later, toen het dier, weliswaar nog wat duizelig, vroolijk en gezond weer rondliep!

Intusschen had Brand voor het ontbijt gezorgd, daar de waard inderdaad op zulk een wijze had kennis gemaakt met de ijzerharde vuist van Henderson, dat er in de eerste uren geen sprake van was dat de schelm zich zou kunnen bezig houden met zijn zaken. Er was thee gezet, zoo heet mogelijk, er was zwart brood, boter, eieren, kaas, en daarvan viel een zeer voldoende ochtendmaaltijd te bereiden.

Leonore had zich zoo spoedig mogelijk weer geheel gekleed, na zich het gelaat te hebben gewasschen in het ijskoude water, en zoo zat men dan vereenigd in de geheel verlaten gelagkamer, omstreeks half tien in den morgen, en voor luisteraars behoefde men nu niet bevreesd te zijn.

— Ik zal U eerst in het kort zeggen, welk gelukkig toeval ons weer hier bracht, madame! Gij zult reeds hebben opgemerkt dat mijn vriend Brunt zijn voet heeft verstuikt, hetgeen ons dwong, zoo spoedig mogelijk een plek op te zoeken, waar hij rust zou kunnen nemen — want de koude daar in het Noorden is reeds zeer fel en de eerste sneeuw is reeds een week geleden gevallen. Ik moet U echter zeggen dat het zeer de vraag is of mijnheer Brunt zou hebben toegestaan, wegens zulk een ongemak terug te keeren, indien wij niet alle drie het levendige besef hadden gehad, dat U gevaar dreigde! Wij hadden dat voor elkander verzwegen, eenige uren lang, totdat een onzer de zaak ter sprake bracht — en toen bleek het, dat wij allen den geheelen duur van onze reis na onze scheiding aan U, en aan dezen knaap hier hadden gedacht, en verder ook aan die verdachte voorvallen in Silver-Creek. Helaas — ons besluit om zoo spoedig mogelijk terug te keeren, schijnt nu toch nog te laat te zijn gekomen, maar gij kunt op ons vertrouwen, wij zullen niet rusten voor wij die schurken achterhaald hebben! Daarvoor echter is het volstrekt noodzakelijk, dat wij zoo spoedig mogelijk opbreken. Zie hier nu mijn voorstel. Mijnheer Brunt, wiens voet het hem toch onmogelijk maakt, in de eerste week van sneeuwschoenen gebruik te maken of te loopen, zal met den ouden Jonathan en het wagentje zoo vlug als hij maar kan naar Fort Severn gaan, om daar Uw man van alles op de hoogte te brengen. Hij kent immers Uw handschrift?

— O, zeker, wij hebben elkander vroeger

zeer veel geschreven! antwoordde de jonge vrouw blozend.

— Schrijf hem dan onmiddellijk een brief, deel hem daarin mede wat er geschied is, en verzoek hem, zoo spoedig mogelijk in gezelschap van mijnheer Brunt naar het Beverley Meer te komen.

— Gij wilt dus dat u daarheen vergezeld? vroeg de jonge vrouw, aarzelend.

— Gij en Ralph — en de hond! Het dier kan ons van groot nut zijn bij het opsporen van de schelmen. En ik denk dat gij daarginds noodzakelijk zult zijn, want gij moet namens Uw man de claim aanvragen — verondersteld natuurlijk, dat wij dien kerel, dien Owen Barleigh en zijn medeplichtigen nog bijtijds achterhalen! Maar als gij dat liever wilt, kunt gij natuurlijk met den wagen vertrekken, en dan zullen die reus daar en ik de zaak alleen zien af te wikkelen. Wij moeten dan de claim verdedigen tot er iemand is, die ze op zijn naam kan doen overschrijven. Maar zou de hond ons alleen wel vergezellen?

— Mijn besluit is genomen, graaf! zeide Leonore vastberaden. Ik zal den brief aan mijn man schrijven en met U medegaan. De hond heeft al vriendschap met U gesloten — wonderlijk genoeg, maar er is toch niet aan te denken, dat hij mij en Ralph zou laten wegtrekken en met U zou meegaan.

— Die proef zullen wij dan maar niet eens nemen! zeide Raffles glimlachend. Hebt gij eenig geld?

— Helaas niets meer, graaf! Alles wat ik bezat, wat mijn man met moeite bijeen heeft gebracht, is mij door die schurken ontstolen, tegelijk met het document.

— Dan zult gij mij toestaan, U en Uw man een klein voorschot te geven op de opbrengst van de goudmijn! zeide Raffles glimlachend. Een uitrusting zal vrij wat geld kosten, vooral nu de winter aanbreekt, en nu er spoed moet worden betracht.

— En — als de geheele zaak mislukt, als wij te laat zijn? vroeg Leonore zacht.

— Dan zal ik het bedrag toch niet betreuren, madame, omdat het mij — een sportief vermaak heeft opgeleverd, en de vreugde, U te leeren kennen! zeide Raffles hoffelijk. En schrijf nu dien brief, want bedenk dat wij reeds een halven dag ten achteren zijn!

— Kan ik niet meegaan? vroeg Brand zacht.

— Neen, Brand, dat zou onverstandig zijn, antwoordde Raffles. Het is werkelijk beter,

dat je voet rust heeft, en als je rijdt, zul je veel eerder genezen zijn. Bovendien moet hier iemand zijn, om Leonor te beschermen onderweg. Het is hier niet veilig voor een eenzame, jonge, en mooie vrouw. En Jonathan is ook maar een oud man. Je geeft den brief aan Pullman, en je zegt dat hij zich moet haasten. Een gids zul je wel niet noodig hebben, want ik vertrouw dat je den weg naar het Beverley Meer wel alleen zult kunnen vinden.

— Ik zal mijn best doen! antwoordde Brand lakoniek.

Leonore was intusschen aan een andere tafel gaan zitten, en schreef daar met een stompje potlood op een vel papier, uit een schoolschrift gescheurd, hetwelk de waard blijkbaar gebruikte als „Grootboek” den brief aan haar man.

Intusschen gingen de anderen alles in gereedheid brengen voor het vertrek.

De paarden hadden dien nacht gerust in een naburig vlek, waar Raffles en zijn metgezellen, door de duisternis overvallen, die gepaard ging met een hevige koude, den nacht hadden doorgebracht in het eenige logement van het kleine plaatsje.

Jonathan spande grommend en nog altijd vloekend zijn paard in, en Raffles ging ten slotte naar het vertrek, waar de waard zich had opgesloten, met een doek om zijn voorhoofd en een sterk gezwollen wang, en wierp zwijgend voor den man een paar dollarbiljetten op tafel.

Maar op den drempel wendde hij zich tot den kerel, die hem met zijn kleine oogjes wraakzuchtig aanstaarde, en zeide ernstig:

— Ik zal het er ditmaal bij laten, schurk, en den Sherif niet in de zaak betrekken. Maar neem je in acht, en herhaal deze grapjes niet, want mijn arm is zeer lang, en mijn geheugen laat volstrekt niets te wenschen over! Weet je soms wie de kerels waren, die je betaald hebben voor deze gemeene streek? en je hebben omgekocht om hen kalm hun gang te laten gaan?

— Neen! antwoordde de kerel nijdig.

— Dat dacht ik wel! Nu, dan zal ik het zonder je inlichtingen zien klaar te spelen!

En hierop viel de deur dicht, en werden de betrekkingen tusschen den grooten avonturier en den waard van „Het Vergulde Anker” verbroken.

De koude was nog toegenomen, maar de zon had gelukkig nog vrij wat kracht, en daar er geen wind stond zou de reis naar Fort Severn onder gunstige omstandigheden kunnen plaats

vinden. Brand heesch zich niet zonder een pijnlijk gezicht te trekken naast den ouden Jonathan, nam den brief in ontvangst, met de bankbiljetten er in, en riep van zijn hoogen zetel vroolijk:

— Over tien of twaalf dagen aan het Beverley Meer! En dan hoop ik U te mogen begroeten als millionaire, mevrouw Pullham!

— Rijk mij Uw hand, en noem mij Leonore! zeide de jonge vrouw, zich op haar teenen rekkend om de haar toegestoken hand te kunnen vatten, en Brand ernstig en dankbaar aanziende. Gij zijt waarachtige vrienden, en dus moogt ge mij niet mevrouw noemen. Vaarwel, of liever tot ziens — en stel mijn man zooveel mogelijk gerust.

Oude Jonathan, ik dank je voor wat je voor mij gedaan hebt, en voor Ralph, wij zien elkander weder en dan hoop ik je mijn dankbaarheid nog op andere wijze te toonen.

— Die zou je mij het beste kunnen toonen, door den kerel voor mij te zetten, die mij dat gat in mijn hoofd geslagen heeft! gromde de oude brómpot, met zijn gouden hart, en toen trok het paard aan, en de Spider verdween snel in de oostelijke richting.

Raffles had reeds voor paarden gezorgd, zoowel voor de jonge vrouw als voor Ralph, die beiden uitstekend paard reden, ook al zou men van deze dieren niet zoolang meer gebruik kunnen maken, en de tocht Noordwaarts nam een aanvang.

Mushy nam zienderoogen in levendigheid toe, en liep kwispelstaartend nu eens een eind vooruit om dan luid blaffend terug te snellen, en de oogen van Ralph schitterden van dankbaarheid en blijdschap, telkens als zij van den hond naar den man gingen, die het dier misschien van den dood gered had.

Zonder bepaald aanhalig te zijn, legde Mushy voor Raffles toch een groote vriendschap aan den dag, en bij de eerste halte liet hij zich zelfs door hem over den rug trelen, iets, wat het dier nog van niemand had toegelaten.

Om twee uur in den middag ontwaarde men de eerste sneeuw, die als een nog dun laagje den hardbevoren weg bedekte, waarop de hoeven der paarden hol weerklonken.

Er was veel aan gelegen, de rustpoozen zoo

kort mogelijk te maken, hoewel hij aan den anderen kant rekening moest houden met de omstandigheid, dat een vrouw de reis mede maakte, al was het er ook eene, die gehard was door veel ontberingen.

De Churchill lag nog niet dicht, maar toch begonnen er zich reeds ijsschotsen te vormen, op de plekken waar de stroom niet al te snel was. Het zou stelling geen week meer duren of ook deze breede stroom zou door een ijslaag bedekt zijn, sterk genoeg om zelfs zwaar beladen sleden te kunnen dragen.

Raffles sprak nu en dan met den knaap en hij verbaasde zich over de schranderheid van den jongen, als hij het al niet deed over de eigenaardige vroegrijpheid van dien tienjarigen jongen, want zoo waren alle knapen hier in het hooge Noorden, die van jongs af aan gewend zijn, met het harde leven te kampen. Intusschen was er zelfs in Fort Severn toch nog een school, die Ralph rege'matig bezocht had — en als er geen school was, dan ging hij met zijn zwager vallen zetten, jagen, of visschen.

Daar waar de kleine Churchill samenvloeit met zijn grooteren broeder van denzelfden naam was een pontveer, en het geheele troepje ging met paarden en al tegelijkertijd over, in gezelschap van eenige marskramers, die ter paard hunne waren, snuiterijen, wapens — en drank gingen brengen naar de nederzettingen en de kleine dorpen in het Noorden.

Aan gene zijde van de rivier zette de weg zich voort, en er waren ook sporen genoeg van hoeven in het dunne laagje sneeuw, maar die bedekten elkander, en Raffles had er niets aan. Het was trouwens zoo goed als zeker, dat ook de dieven van den plattegrond dezen zelfden weg hadden gevolgd, omdat hij de kortste was.

De koude nam nog steeds toe, dien dag, en bij het vallen van de duisternis was de thermometer tot tien graden onder nul gedaald.

Daar er heinde en verre geen dorp te bekennen viel, zelfs geen huis, hoe klein ook, waren de reizigers wel gedwongen, in de tenten, te overnachten, en Henderson, ijverig geholpen door Ralph, had ze dan ook al spoedig geplaatst, een vuur ontstoken, en een stuk vleesch op dat vuur te koken gezet.

Wie niet sterk is, moet..... een Dubec nemen!

HOOFDSTUK VI.

MUSHY.

Den volgenden morgen wachtte de reizigers een groote verrassing zoover het oog reikte was het land onder een dikke laag sneeuw bedolven!

En het was maar goed, dat de paarden warm waren toegedekt, en in de luwte geplaatst waren van een hooge rots, niet ver van een paar schrale boomen, anders zouden de dieren stellig veel te lijden hebben gehad van de koude en de nog altijd in dikke vlokken vallende sneeuw.

Men vond de dieren op bijna dezelfde plek terug, want zij waren slechts gekluisterd, en niet vastgebonden. Hen instinct had hen gewaarschuwd, dat zij zich niet straffeloos zouden kunnen verwijderen.

Inderdaad, uit die woestijn van sneeuw en ijs hadden dreigende geluiden geklonken, voortgebracht door de kelen van uitgehongerde vossen, misschien zelfs wel van wolven, die niet veel goeds voorspelden.

Raffles begreep wel, dat hij de paarden thans niet langer meer zou kunnen gebruiken. Het zou nog moeilijk genoeg zijn, het volgende dorp te bereiken, dat ongeveer twintig mijlen noordelijker lag, en toch was dat noodzakelijk, want daar zou men zich sleden moeten aanschaffen en sterke trekhonden.

De tenten bezweken bijna onder de vracht van die dikke sneeuw laag, en zij waren zoo stijf bevroren, dat eenige moeite kostte, ze weder op te vouwen en te rollen.

Het bleef nog bijna een uur sneeuwen, en toen eindelijk week het grijze wolkendek uiteen, en de zon verscheen pralend aan een donkerblauwen hemel, strak en zonder eenig wolkje.

De hond en de knaap waren uitgelaten van blijdschap! Zij waren jong en krachtig, en genoten mateloos van deze ongerepte, blanke sneeuw diezelfde sneeuw, die tot moordenares kan worden van ongetelde duizenden, die door goudhonger gedreven, met onvoldoende hulp-

middelen naar het ijzige Noorden trekken.

Het vuur smeulde nog onder de asch; Henderson rakelde het op, en het duurde niet lang, of allen konden zich verkwikken aan heete thee, zonder melk weliswaar, maar met suiker, hetgeen toch wel iets betekende!

Verder was er scheepsbesluit en kaas, hard als een bikkel, en die men bij het vuur eerst weer moest ontdooien. Er was nog een blik melk, eveneens tot een steen geworden, hetgeen te bemerken was als men de bus schudde, maar die wilde Raffles zolang mogelijk bewaren. Daar het gras volkomen verdwenen was onder de sneeuw, en de paarden er slechts met moeite wat van bijeen konden krabbelen met hun hoeven, kregen zij wat van den kleinen voorraad hooi, en daarop werd spoedig het kamp opgebroken, en de reizigers trokken voort, met meer moeite dan vroeger, en met de zekerheid, dat de dieven van het document nu een voorsprong op hen zouden krijgen, want die hadden ruim een halven dag langer kunnen profiteeren van hun paarden.

Omstreeks drie uren later bereikten zij het kleine dorp, waar men reeds ijverig bezig was, den voornaamsten verkeersweg zoo goed als het ging te bevrijden van de dikke sneeuwlaag, die hier en daar tot aan de vensterkozijnen der houten huizen lag opgetast.

Raffles wierp een onderzoekenden blik op de jonge vrouw. Zij was klaarblijkelijk vermoeid, nu reeds zonder dat zij er voor wilde uitkomen. Voor haar was het misschien goed, dat zij het rijpaard zou kunnen verwisselen tegen een slede.

Maar men was nog nauwelijks tien minuten in dat dorp of het bleek reeds duidelijk, dat men thans met groote moeilijkheden te kampen zou krijgen.

Er was slechts een paardenhandelaar, en deze weigerde aanvankelijk beslist, de vijf paarden te koopen. De reden was, dat hij er juist een dag tevoren al zeven had overgenomen

van een troepje doortrekkende reizigers, die noordwaarts gingen.

Raffles liet zich die reizigers beschrijven, en hij twijfelde geen oogenblik, of die mannen die zich van hun paarden ontdaan hadden, waarschijnlijk met zeer krachtige overtuigingsmiddelen waren Owen Barleigh en zijn helpers.

Tenslotte stemde de man er in toe de dieren voor een spotprijs over te nemen, en Henderson had groote moeite, zijn kalmte te bewaren, toen hij de som hoorde noemen, die men voor zijn uitstekend rijdier wilde betalen.

Het werd echter nog erger, toen het bleek dat diezelfde mannen beslag hadden gelegd op bijna alle goede sleden die er in het dorp te vinden waren. En tevens op de beste sledehonden die er maar waren te krijgen.

Zij waren vertrokken met vier sleden en niet minder dan vijf en dertig honden, die doorelkaar vijftien dollars hadden gekost.

Een en ander werd aan Raffles medegedeeld door den Sherif van het plaatsje, een Zweed, Ole Kaldrup geheeten, die zelf nog een slede te koop had, een stevig voorwerp, en verder zes honden, niet heel erg jong meer, maar nog sterk genoeg — en dan zouden er met groote moeite hier en daar nog wel tien bijeen zijn te krijgen, maar dat was dan ook alles. De burgemeester had in zijn schuur nog een oude slede, Raffles kocht wat planken en wat ijzerwerk, en Henderson zette zich onmiddellijk aan het werk om die oude slede te herstellen, terwijl de vrouw en de knaap door den braven Sherif werden opgenomen, en Raffles er op uittrok, zoo veel mogelijk honden bijeen te krijgen.

Met dat werkje ging een geheele dag verloren en toen het eindelijk avond werd moesten Raffles en Henderson nog een paar uren besteden aan een niet ongevaarlijke taak — de trekhonden onderling, en Mushy aan de trekhonden te laten wennen! Een man die noordwaarts trekt met een span onwillige en vijandige honden kan zich evengoed dadelijk ophangen is een zegswijze, die in noordelijk Canada maar al te goed bekend is.

Vermoeid begaven allen tenslotte zich ter ruste, de beide mannen in het eenige herbergje van de plaats, Leonore en Ralph in het goed warm gestookte huis van den Sherif, en den volgenden morgen werd de tocht hervat.

Op een der beide sleden werden de tenten geladen, de dekens, een deel van de munitie, en verder de pakken gedroogde visch voor de honden, en de bussen met gedroogd vleesch en beschuit voor de menschen. Er waren twee kruiken brandewijn, er was een baaltje boonen,

een paar pond thee, een bus koffie, en met het kookgerij mee woog die slede zeker over de honderd pond, en toch waren acht van de twintig niet zonder moeite bijeen gekregen honden voldoende om dat gewicht voort te trekken over de reeds hard bevroren sneeuw.

Op de andere slede zou de jonge vrouw plaats nemen, zoodra zij vermoeid zou worden, want zij had er op gestaan, even als de andere van sneeuwschoenen gebruik te maken. Het is echter lang niet gemakkelijk, en vrij vermoeiend, om van die racketvormige loopwerktuigen gebruik te maken, en na eenige uren nam Leonore dan ook op de slede plaats, en zij werd aan alle kanten stevig ingepakt, want de koude nam nog hand over hand toe.

Van een weg was reeds lang niets meer te bespeuren. Des middags begon het opnieuw te sneeuwen, uit een vaalgrijze lucht, en het sneeuwde drie uren achtereen zonder ophouden. Raffles besloot dien dag halt te houden aan den ingang van een diepe kloof, en aan den voet van een steile rotsmuur waarop de sneeuw zich niet had kunnen verzamelen. De honden hadden zich goed gehouden en werden beloond met een portie visch, waarop zij uitgehongerd aanvielen, en een oogenblik vreesde Raffles voor een bloedige vechtpartij, maar Henderson had het gevaar bijtijds bezworen door een paar gevoelige zweepslagen, waarmede hij de orde wist te herstellen.

Dit was de eerste dag, en zoo volgden er nog tien, en werden steeds zwaarder, vooral voor de vrouw, die dergelijke inspanningen niet gewend was, maar die zich dapper verzette, en aan wie geen enkele klacht ontsnapte, ofschoon Raffles maar al te goed bemerkte, dat haar krachten uitgeput raakten. En op den avond van den twaalfden dag, toen men het doel reeds dicht genaderd was, vond Raffles voor het eerste eenig teeken, een nietig spoor van Owen Barleigh en zijn bende. Men was dien dag over twee geheel bevroren meren getrokken en op den noordelijken oever van het Wharton Meer, aan den voet van een hoogen rots, die zeker als bescherming had gediend tegen de snijdende Oostenwinden vond Raffles de reeds koud geworden overblijfselen van een houtvuur van grooten omvang, eenige ledige blikken, en een gebroken, steenen pijp.

Leonore had het bijna tegelijkertijd gezien, en vroeg op zachten toon:

— Geloof gij — dat wij te laat zullen zijn?

— Misschien — als wij nog dezen nacht doortrokken, in plaats van te rusten..... begon

Raffles aarzelend. Terwijl hij de vrouw onderzoekend aankeek.

— Dan zullen wij doortrekken! zeide Leonore vastberaden. Ik wil niet dat op het laatste oogenblik die schurken ons de baas zullen zijn. Er is een registratiekantoor op geen tien mijlen afstand van de vindplaats van het goud, en dat wo om acht uur in den morgen geopend. Zijn zij daar het eerst morgen, dan is alles verloren, en dan kan niets ter wereld hun dat bezit meer ontrooven. Wat in het claimboek staat, is onaantastbaar, dat is een heilige wet! Maar zult gij die vermoeyenissen kunnen doorstaan?

— Ik zal ze kunnen doorstaan, als gij verzekerd zijt, dat wij niet ver van het Beverley Meer verwijderd zijn!

— Vier of vijf uren! wij kunnen er voor middernacht zijn, dunkt mij. Luister eens, Ralph. Kun jij een geweer hanteeren?

— Dat zou ik meenen! antwoordde de knaap met schitterende oogen. Ik heb prijzen gewonnen op mijn school! En toen was ik nog maar acht jaar, is het niet zoo, Nor?

Leonore knikte glimlachend, en Raffles zei:

— Destebeter! Misschien heb ik je hulp wel noodig, jongen. Laten wij dan op weg gaan, want ook ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ik ons plan op het allerlaatste oogenblik door traagheid zou hebben doen mislukken! Voorwaarts dus!

De honden kregen wat visch — niet al te veel, anders zouden zij niet meer willen trekken, en toen trok men weer op weg, in de duisternis, die alleen verlicht werd door de sterren.

De honden waren kribbig en bijterig, omdat zij veel liever waren gaan rusten en slechts met moeite wist Henderson, die onvermoeibaar op zijn sneeuwschoenen naast de slede ging waarop Leonore en de jongen hadden plaats genomen, de ongeduldige en uitgeputte honden in bedwang te houden.

Wat Mushy betreft — het dier was even frisch als op den eersten dag, en slechts zelden sprong het uit zich ze've op een der slede om zich, als een trotsche Pacha, door zijn rasgenooten te laten voorttrekken.

Het was tien uur toen daar eindelijk in de diepte het groote Beverley Meer zich uitstreckte, geheel met ijs overdekt, dat hier en daar blonk als een metalen spiegel daar de felle wind de sneeuw belet had, zich op die gladde oppervlakte vast te hechten.

Ten Noorden verhieven zich vrij hooge heuvels, hier en daar bekroond met naaldhout, en die heuvels vormden als het ware een half

cirkelvormig Bastion om het meer, en men was nu genaderd tot de uitloopers daarvan.

Nauwelijks hadden de sleden halt gehouden of de honden wierpen zich, volkomen uitgeput, in de sneeuw neder, en aan hun met bloed beloopten oogen zag Raffles onmiddellijk, dat zij niet meer tot werken te bewegen zouden zijn.

Op zachten toon zeide hij, toen Henderson reeds dreigend den zweep met den langen slag ophief:

— Laat dat, James! De dieren kunnen niet meer, dat is duidelijk te zien. De plek is hier gunstig om te overnachten. Zet de tent op. Maar maak vooral geen vuur aan, hoe hard dit ook mag schijnen, want het zou te zien zijn mijlenver in het rond.

Zwijgend en snel werd er gewerkt, Ralph hield dapper mee, en binnen een kwartier stond de tent overeind. De honden kregen volop voedsel, en na dit in een oogwenk verslonden te hebben groeven zij zich als naar gewoonte in de sneeuw.

De kampeerplaats was in een soort beschutte kom gelegen, tusschen twee heuvels in, en van den wind had men hier niet al te veel last.

Leonore keek Raffles verwonderd aan, toen deze zijn geweer greep, in het foudraal van schapenhuis, en vroeg:

— Gaat gij heen, graaf?

— Het is noodzakelijk. Helaas heeft het een paar uren geleden gesneeuwd, en alle sporen zijn uitgewischt. Ik moet echter weten waar zich de schurken ophouden, dezen nacht nog. James zal mij vergezellen. Zij moeten stellig aan de overzijde van het Meer zijn. Maar ik beloof U dat ik niet langer dan een paar uren zal wegblijven! Gij zijt toch niet bang?

Leonore aarzelde slechts een kort oogenblik, en antwoordde toen, Raffles vast aanziende:

— Kunt gij me niet medenemen?

— Onmogelijk! Het is een werk dat alleen mannen kunnen verrichten.

— Dan ben ik niet bang — ik heb Ralph, en ik heb Mushy!

De jongen blijft bij U — Maar ik zou den hond juist zeer gaarne medenemen. Mushy heeft een zeer fijne lucht, naar ik heb gemerkt, en hij zal het spoor zelfs onder de sneeuw spoedig weten te vinden. Zie maar eens hoe hij loopt te suffelen!

Een oogenblik betrok het gelaat van de jonge vrouw, en zij vroeg:

— Zult gij dan niet lang wegblijven?

— Met den hond kan het hoogstens een paar

uren duren — zonder hem misschien den geheelen nacht! antwoordde Raffles.

— Ga dan — tenminste wanneer de hond U zal volgen!

— Wij zijn goede maatjes geworden in die twee weken! hernam Raffles glimlachend. Daarenboven — ik kan hem medenenem aan een riem!

Maar Leonore schudde met een flauw glimlachje het hoofd, en zeide:

— Ik vrees dat gij U vergist! Vooral 's nachts en na wat er in het Zuiden gebeurd is in de herberg van „Het Vergulde Anker” zal hij mij niet willen verlaten!

En Leonore bleek goed te hebben gezien!

Toen Raffles den hond zachtjes riep kwam hij wel kwispelstaartend op hem toe, maar hij had nauwelijks tien schreden gedaan of de hond stond stil, de staart ging naar beneden, en toen keerde hij zich kalmpjes om en draafde terug!

Raffles deed hetzelfde, en maakte den sterken riem aan de halsband van den hond vast, Weer ging het tien stappen goed, maar toen zette het sterke dier zich grommend schrap, en Raffles zag wel, dat de trouw van den hond sterker was dan zijn eigen wil. Zonder in het minst ongeduldig of toornig te worden vroeg hij rustig:

— Zou het dier meegaan met Ralph?

— O ja, dat is iets anders! antwoordde de jonge vrouw. Tusschen Ralph en mij kent hij geen onderscheid, maar — dan ben ik geheel alleen!

— Het zal slechts een paar uren duren, en ik weet zeker dat U hier niets kan geschieden. Wolven zijn hier in deze streek niet, en al waren zij er — de sledehonden zouden hen wel verdrijven! Het is werkelijk volstrekt noodzakelijk, dat wij nog dezen nacht dat gewichtige papier weer in ons bezit krijgen!

— Dan dring ik niet langer aan. Ga dan — en keer zoo spoedig mogelijk terug! Ralph, neem Mushy aan de lijn mede, anders zou hij misschien toch nog terugloopen!

De jonge vrouw streelde den hond over den kop, en toen trad zij op de groote tent toe. Zij hief met de eene hand den voorhang op, stond daar een oogenblik onbeweeglijk te kijken, naar de mannen die zich verwijderden, bukte, trad de tent binnen, en sloot ze door de beide voorbanen om de tentpaal stevig aan elkander te strikken.

Toen wikkelde zij zich in den deken, en begon de minuten te tellen — — —

Intusschen gleden de drie gedaanten op hunne sneeuwschoenen geruischloos voort in de richting van het meer. De tocht was gemakkelijk, want zij daalden naar beneden af.

Mushy was blijkbaar zeer onrustig, en liep voortdurend met den kop naar de sneeuw gebogen, nu en dan de witte laag wegkrabbend.

Maar soms stond hij plotseling stil, hief den kop op, snoof met trillende neusgaten de lucht en zijn longen, scheen besluiteloos te zijn, bromde diep achter in zijn keel, terwijl zijn tanden nu bloot kwamen, en het wit in zijn oogen plotseling met bloed doorschoten werd, en de pupillen vuur straalden als die van een wolf, om dan plotseling weer verder te gaan.

— Het is duidelijk dat het dier een spoor ruikt, en het spoor van een vijand! zeide Raffles zacht. Hij zal toch niet gaan blaffen, Ralph?

Inplaats van te antwoorden bukte de jongen zich naar den hond toe en beval op fluisterenden toon, hem over den kop streelend:

— Stil zijn, Mushy — brave hond!

Het dier bleef grommen, maar heel zacht. En wij gingen weer verder.

Zij konden ongeveer vijf minuten onderweg zijn, en waren omstreeks een halven kilometer verwijderd van de tent, die nog alleen maar zichtbaar was als een donker ding, afstekend tegen de witte omgeving, toen er plotseling door de nachtelijke stilte een luide schreeuw klonk van ontzetting, afschuw en doodsangst.

Een wilde, snerpende blafgil kwam uit de strot van den hond, die plotseling den kop omwendde, en doodstil stond.

— Maar daar is licht in de tent! schreeuwde Henderson.

Ten tweede male klonk de schreeuw luider nog dan zoeven, en toen versmoorde hij plotseling in een soort van gerochel.

— En Leonore is in gevaar! gilte Ralph!

Eensklaps, met een wilde beweging, sprong de hond vooruit, en de richting van den tent, met zooveel kracht dat hij Ralph als een pijl uit den boog een paar honderd meters met zich mede trok, totdat een der sneeuwschoenen van den knaap tegen een boomstronk stuitte, en hij viel en den riem los liet.

Zoo vlug zij maar konden liepen Raffles en Henderson, die hun geweren van den schouder hadden gerukt de helling weer op, maar de hond was veel vlugger.

Toen zij op een afstand van een paar honderd meters waren gekomen, zagen zij hoe de tent van binnen verlicht was. Een van de lantaarns moest dus branden. Zij meenden de schimmen

te zien van twee menschen, een vrouw en een man, die met elkander worstelend, en wier gedaanten zwakjes zichtbaar waren tegen den verlichten wand.

Maar plotseling werd alles verward. Het was alsof er nog een derde gedaante bliksemssnel bijkwam!

Er klonk een grauw, duister en dreigend — een korte b'af, die den dood aankondigen moest, want bijna onmiddellijk daarna klonk

er een rauwe gil, vol doodsangst, en daarop weer een onderdrukt gegrom en een schreeuw van afschuw van de vrouw, die jammerend smeekte:

— Los! Loslaten, Mushy! O, het is afschuwelijk!

In de tent scheen een hevige worsteling plaats te hebben, en daaraan kwam plotseling een einde door een schot, droog en scherp als de knal van een zweep.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-Cigaretten

HOOFDSTUK VII.

DE KOGEL VAN BRAND.

Raffles en Henderson bleven zoo snel zij maar konden de helling opgaan, hijgend van inspanning.

Plotseling kraakten er snel achter elkander weer eenige schoten en ditmaal was het de eigenaardige, matte klank van een Remmington-geweer.

Henderson vloekte. Hij voelde in zijn linker voet een stekende pijn. Hij deed nog een paar passen, en toen bemerkte hij dat hij zijn voet niet meer bewegen kon. Hij struikelde en viel, en de helling was op deze plek zoo groot, dat hij zijn vaart niet kon stuiten, en, half verdoofd door de pijn de helling afgleed in een wolk van sneeuw, fijn als asch.

Zijn vaart werd steeds sneller, en begon op val te gelijken, totdat hij eindelijk beneden aan de helling was, waar een groot rotsblok hem tegenhield.

De aanraking met dat blok ontnam hem verder zijn bewustzijn, en zwaar viel hij neer, en gleed half weg in een nauwe spleet, inktzwart en zeer diep, en zijn geweer redde hem van den dood, want het wapen ruste met kolf en loop op de zijkanten van die spleet, en daaroverheen hing zijn bovenlichaam.

Raffles had intusschen zijn weg voortgezet, onbekommerd voor de gevolgen, en met de wetenschap, dat hij met een groote overmacht te doen zou krijgen.

Ralph was overeind gekrabbeld, wankelend nog van den hevigen schok, maar hij was zijn geweer kwijt, en werd alleen voortgedreven door zijn woedende begeerte om zijn zuster te beschermen.

Eindelijk had Raffles de tent bereikt, aan de achterzijde, en hij wilde er juist omheen loopen, toen zich plotseling vijf of zes mannen op hem wierpen, die zich voor de tent hadden schuil gehouden, en voor hij zijn geweer aan den schouder had kunnen brengen had men hem overrompeld.

De aanvallers droegen gewone schoenen, en zij waren dus ver in het voordeel boven Raffles, die nog altijd op zijn sneeuwschoenen stond.

Iemand sloeg hem met de kolf van een revol-

ver op het hoofd, en zijn geweer ontgleed aan zijn hand.

Tien krachtige vuisten grepen hem aan, en hij werd tot voor de tent gesleurd.

De lantaarn brandde nog steeds.

Bij het licht zag hij Leonore doodelijk verschrikt in den versten hoek zitten, met loshangende haren, en starend naar een roerloos lichaam, half buiten de tent stekend, het lichaam van een man, van Owen Barleigh, die dood was.

Uit een verschrikkelijke wonde in de keel gutste nog altijd het bloed, en het was al gestold, voor het de koude sneeuw bereikt had.

Wat verder lag Mushy, zwaar ademend, en met een schot in den schouder.

Een der mannen hadden de lantaarn opgenomen, hield hem een oogenblik bij het gezicht van Raffles, en zeide schouderophalend:

— Zooals ik dacht — het is de Engelschman! Nu, je hebt daar mooi werk aangericht — en het kon je wel eens den hals kosten. Ken je den man die daar ligt?

— Ja. Die man is Owen Barleigh, hij is dood, en er is een groote schurk heengegaan! zeide Raffles ijskoud.

De man die gesproken had lachte kort, en zei:

— De grafrede is niet zeer lang, maar veelzeggend. Nu, veel varkens maken de spoeling dun, en — hoe minder er behoeven te deelen, hoe beter. Je dacht zeker dat we al aan den overkant waren?

— Dat dacht ik — en de hemel moge mij die vreeselijke dwaling vergeven! zeide Raffles op zachten toon.

Hij bracht even de handen voor de oogen. Men had hem zijn bowiemes, zijn revolver en zijn geweer ontnomen, en daarop had men hem losgelaten, wel wetend dat een man, die niet volslagen krankzinnig is, in dat jaargetijde en die streek niet aan vluchten zou denken, als hij geen wapens had, geen voedsel en geen honden.

Raffles nam de handen weer voor zijn gelaat weg, en zeide zacht tot de vrouw:

— Vergeef mij! Ik meende het beste te doen dat er te doen viel. Heeft die schurk —

hij heeft U toch geen kwaad kunnen doen?

De vrouw schudde ontkennend het hoofd. Haar stem had een vreemden klank, toen zij antwoordde:

— Mushy redde mij — En hij heeft het met zijn leven betaald!

— De hond leeft nog, zeide Raffles. Hij zal wel genezen. Hij is zoo sterk. Maar waar is Ralph?

— Ik ben hier, graaf! antwoordde de heldere stem van den jongen. Zij hebben mij te pakken genomen met zijn vijven, de dappere kerels! maar ik mankeer niets — behalve mijn geweer! Maar James — — —

— Welnu? vroeg Raffles levendig, den jongen vol vrees aanziende:

— Hij is geraakt — en ik heb hem de helling zien aftuimelen!

Raffles slaakte een doffen kreet, en zijn oogen kregen een zoo verschrikkelijke uitdrukking, dat de gewapende mannen die vlak voor hem stonden onwillekeurig een stap achteruit deden en als ter verdediging dadelijk hun revolvers op zijn borst richtten.

Het volgende oogenblik bedwong hij zich echter weer, en zeide, den kring in het rond ziende:

— Vier van jullie zullen wel voldoende zijn om mij in bedwang te houden — je ziet dat ik ontwapend ben. Laten de anderen hem gaan zoeken, want misschien is hij slechts gewond.

Niemand van de mannen bewoog zich. Een hunner kwam een stap vooruit. Hij was een groote kerel, met een duistere tronie, en zijn groote tanden blikkerden als die van een wolf tusschen zijn zwarten, woesten baard, toen hij ijskoud zeide:

— Wij zullen niet zoo dwaas zijn, ons van elkander te scheiden. Het hemd is nader dan de rok — graaf, zoo heb ik U tenminste hooren noemen. En wij hebben niet alleen ons leven te verdedigen, maar ook nog iets anders.

Hij was naast het lichaam van Barleigh neergeknield, opende diens pelsjekker, vervolgens zijn duffelsche jas, en haalde uit den binnenzak daarvan een portefeuille, die Raffles onmiddellijk herkende. Hij had haar gezien in de handen van de ongelukkige vrouw, die daar nog geheel verbijsterd terneder zat, nog altijd met dat vreeselijke beeld voor zich van den grooten hond, die zijn verschrikkelijke tanden in den hals van haren aanrander plantte, en in een ommezien het leven uit hem wegrukte.

De man ging voort, terwijl hij de portefeuille doorzocht:

— Onze chef is dood — Ik neem zijn plaats

in. Maar zie eens hier — er is een kleine moeilijkheid, en ik ben verheugd dat wij U ontdekt hebben. Of moet ik liever zeggen — dat gij ons ontdekt hebt? Dit plan is gedeeltelijk een geheimschrift — en dat schrift is in de Fransche taal gesteld. Die vrouw daar kent Fransch — maar ik betwijfel of zij de beteekenis zou kunnen verklaren. Kunt gij het?

Hij hield Raffles het papiertje voor, terwijl twee mannen naderbij kwamen en hem hunne revolverloopen tusschen de ribben drukten.

Raffles wierp slechts een korten blik op het stukje papier, en zeide toen schouderop-halend:

— Het is al heel gemakkelijk te verklaren! Kent geen van U dan Fransch?

— Niemand. Onze aanvoerder kende die taal, hij wist ook wat die teekens en krabbels beteekende — hij wilde het echter niet zeggen voor wij ter plaatse zouden zijn, en nu is hij dood, en zal nooit meer iets zeggen, de arme kerel! Maar wat hindert dat, nu gij ons de plek zou kunnen aanwijzen!

De woorden hadden half spottend, half dreigend geklonken, en Raffles las in de sombere oogen van den man de doodsgedachten, de moordzuchtige bedoelingen, alsof zij hem in verstaanbare taal waren medegedeeld.

Hij beantwoordde den blik van den kerel onverschrokken, met een minachtende uitdrukking in zijn staalgrijze oogen, en zeide toen rustig:

— Verscheur dat papier maar gerust, want ik vrees dat het geen waarde voor U zal hebben!

— Geloofst gij dat? herhaalde de kerel langzaam. Wij zullen er de proef van nemen! Wij gaan nu dadelijk op weg, en deze sleden komen ons zeer goed te pas, want wij hebben er een met honden en al verloren door een verdoemde onhandigheid van den man die daar ligt, waardoor het heele zaakje in een ijsspleet is verdwenen — daar ergens op de rivier. Het is een toeval dat wij jullie tent ontdekt hebben — maar gij kunt ook zeggen dat de duivel ons op den goeden weg heeft geholpen! Ik zal mijnheer den graaf dus moeten uitnoodigen, ons te vergezellen tot aan den anderen kant van het Meer, want daar moet de plek ergens zijn. Wij zullen daar het kamp weer opslaan, en als gij morgen voor het opgaan van de zon dat papiertje niet voor mij ontcijferd hebt, dan zult gij de zon ook nooit meer zien! En nu vooruit!

Twee mannen bleven Raffles bewaken, die op ernstigen, vriendelijke toon met de jonge vrouw en met den knaap sprak, en de andere

braken in allerijl de tent af, laadden alles op de slede, spanden de grommende honden in, en toen gingen zij heen — en de kreunende hond bleef achter, en ook het lijk, Ralph verzette zich woedend, maar een paar hevige slagen met een revolverkol braken zijn tegenstand, en met een gevoel van smart en woede in zijn jong hart moest hij den trouwen makker in den steek laten die den ruigen kop van de sneeuw ophief, en hem nakeek met een uitdrukking van ongeloof en bedroefde verbazing in de oogen, die het hart van den jongen dreigden te breken.

Raffles zag onmiddellijk dat zij niet de helling afdaalden naar het Meer, maar een omweg zouden maken. Men had hem ditmaal de handen op den rug gebonden, en hij werd omringd door mannen, ieder oogenblik gereed om ook aan zijn leven een einde te maken.

Met gebogen hoofd liep hij voort, tot plotseeling de zachte stem van Ralph tot hem door drong, die in het Fransch tot hem zeide:

— Hij is niet dood, onze James! Ik weet zeker dat ik hem kort voor wij opbraken, heb zien bewegen en toen wegsluipen! Stil, geef mij geen antwoord!

— De hemel zij gedankt! zeide Raffles zachtjes. Dan is ook nog niet alles verloren.

Het bleek dat de schelmen den kleinen omweg maakten teneinde hun eenige nog overgebleven slede met een achtal magere honden, slecht gevoed en tot letterlijk alles in staat om zich dat voedsel te verschaffen, in te halen. De dieren sliepen, en waren slechts met moeite, door schoppen van de zware laarzen en zweepslagen tot opstaan te bewegen. Toen ging de tocht verder, dalwaarts, en een uur later was men het Meer overtrokken, beklom weer den anderen oever, en toen werden de tenten weer opgezet, en een groot vuur werd ontstoken.

Sommige mannen gingen slapen, maar er waren er steeds drie, die Raffles en den jongen bewaakten. Leonore had zich zoo klein mogelijk gemaakt, en zat dicht ineengehurkt met haar wollen doek om het hoofd bij het vuur. De wakers dronken en rookten, maar beschonken raakten zij jammer genoeg niet! De armen van Raffles werden stijf en gevoelloos, en hij hield de blikken onafgewend gevestigd op de vlakke, die nu door de maan beschenen werd sedert eenige uren. Het vroom zeer hard, en men kon kilometers ver voor zich uitzien. Met zijn scherpe oogen zou Raffles het kleinste dier, als het een donkere kleur had, tegen de blinkkende witte sneeuw hebben zien afsteken.

Met vreeselijke langzaamheid kropen de uren en de minuten voorbij, en toen de hemel zich in het Oosten begon te kleuren, rolde de aanvoerder zich heen en weer, ontwaakte, gaapte, rekte zich uit, wierp wat drooge takken op het vuur, en begon toen met groote zorgvuldigheid zijn revolver opnieuw te laden.

Hij stapte op Raffles toe, die slechts nu en dan een weinig gesluimerd had, en zeide kortaf:

— Sta op! De tijd is gekomen. Ben je voornemens, ons de plek aan te wijzen? Bedenk wel dat wij hier slechts behoeven te wachten op iemand die Fransch kent, en die zijn er hier genoeg in de buurt!

— Wacht dan maar tot die talenkenner is komen opdagen — waht ik zal niets zeggen! antwoordde Raffles volmaakt rustig.

Plotseling sprong de vrouw naast hem overeind, en riep luid, in wanhoop de handen wringend:

— Zeg het hem, graaf! Zeg het hem toch! Begrijpt gij dan niet dat ik zou sterven van schaamte en wroeging, als ik dat bezit had gekocht met Uw leven? Zeg het, ik bezweer het U!

— Neen, ik weet een beter antwoord! riep Raffles uit en met een krachtigen, fellen ruk trok hij het touw geheel stuk, dat hij in een loop van dien nacht had weten te verhielen door het urenlang behoedzaam en ongemerkt langs een uitsteeksel te schuren van het rotsblok, waartegen hij geleund had gezeten.

Voor de andere een beweging had kunnen maken, had Raffles zijn rechter arm gegrepen, en omdat zijn eigen armen krachteloos waren, deed hij hem met een behendige beweging struikelen, en raapte bliksemsnel de revolver uit de sneeuw op.

Maar de andere mannen waren onmiddellijk opgesprongen, en trokken vloekend en schreeuwend, hunne revolvers.

Raffles schoot een van de mannen van zoo dicht bij neer, dat de vlam van het kruit zijn haar schroeide, en toen legden er twee tegelijk op hem aan.

Maar voor zij nog konden schieten kraakten er van korten afstand een gewerschot. De man, midden in het voorhoofd geraakt, wankelde als een boom die geveld wordt, viel tegen zijn makker aan, en sleepte hem mede in zijn val. Dol van woede wierpen de anderen zich dadelijk plat neder, doch niet vroeg genoeg, of een hunner werd nog neergelegd door een wel geraakt schot.

En bijna tegelijkertijd klonk vlak bij een welbekend geblaf. Het was wel niet zoo sterk

als anders, maar Ralph schreeuwde toch dol van vreugde :

— Het is Mushy, kom hier, Mushy, en help ons !

— Hallo, Edward ! schreeuwde een heldere stem daarginds op de vlakte. Wij komen dadelijk bij je !

Er waren nog drie van de schurken die ongewond waren. Zij begrepen niets van dien plotselingen overval, zij kenden de sterkte van den tegenstander niet, zij waren laf — en zij kozen de verstandigste partij, en lieten zich snel afglijden van de heuvelhelling, en verdwenen in het bosch, de lasterlijkste verwenschingen uitbrakend.

Nauwelijks eenige seconden later sloot Cedric Pullham zijn bijna bewustelooze vrouw in de armen, terwijl Ralph met tranen van vreugde in de oogen den grooten hond streelde, wiens borst en hals door een kundige hand verbonden waren.

Raffles had de hand van Brand gegrepen, die bleek was van aandoening, en zeide met een stem die een weinig trilde.

— Dat was juist blijtijds, Charles ! De hond heeft je zeker hier gebracht ?

— Ja ! Wij hebben de schoten gehoord, wij zijn toegesnel, wij vonden den hond, en toen was het met zijn hulp, nadat we hem snel hadden verbonden, al heel gemakkelijk, jullie spoor terug te vinden !

— En — Henderson ? vroeg Raffles in angstige spanning.

— Stel je gerust — onze reus ligt veilig en wel, ofschoon onchristelijke bewijzen van ongeduld gevend, in een rotshol, niet ver hier vandaan ! Over weinige dagen zal hij weer de oude zijn ! En — de plek ?

— Van het goud bedoel je ? Wel, morgen zullen wij ze gevonden hebben, en de rechtgebenden kunnen de claim nu aanvragen !

De volgende aflevering bevat :

Het goud van den witten beer.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885